

EGMONT

Lewis Carroll

ALICE ÎN ȚARA MININULOR

www.virtual-project.eu

În românește de FRIDA PAPADACHE

EDITURA ION CREANGA – BUCUREȘTI
1976

Capitolul I

ALICE COBOARĂ ÎN VIZUINA IEPURAȘULUI

ÎNCEPUSE A SE PLICTISI DE-A BINELEA ALICE, de când tot ședea pe mal lângă sora ei și n-avea ce face. Încercase de vreo două ori să se uite în cartea pe care o citea soră-sa, dar n-avea niciun haz: nici poze, nici dialog! „Ce rost o fi având o carte fără poze și fără dialog?” se întreba Alice.

Și chibzuia în gândul ei (cât se putea chibzui pe o zi de arșiță ca asta, care te făcea să tot picotești și să ți se împăiejeneze gândurile) dacă plăcerea de a împlети un șirag de margarete merita osteneala să se ridice și să culeagă margaretele. Când, deodată, un iepuraș Alb, cu ochi de mărgean, alergă chiar pe lângă ea.

Pentru atâta lucru n-avea de ce să te prindă mirarea, și Alice nu prea se miră nici când îl auzi pe iepuraș bombănind:

— Vai, vai vai! Am să întârzii!

(Când se gândi mai târziu la întâmplarea asta, își dete seama că s-ar fi convenit să o mire, dar în clipa aceea îi părea totul foarte firesc.) Însă când iepurașul, nici mai mult nici mai puțin, *scoase un ceasornic din buzunarul vestei*, se uită la el și-apoi își iuți fuga, Alice se repezi în picioare; căci îi dăduse prin gând, cu iuțeala fulgerului, că n-a mai văzut niciodată iepure să aibă vestă cu buzunare și nici ceas pe care să-l scoată din buzunar; și, curioasă foc, o luă la fugă peste câmp, pe urmele iepurașului, ajungând tocmai la timp ca să-l vadă cum dădea buzna într-o vizuină măricică de sub niște tufișuri, unde pieri.

Într-o clipă, hop și Alice după el în vizuină!

Coborâse fără să-și pună cât de cât întrebarea: cum va ieși oare de acolo?

O bucată de drum, vizuina iepurească o duse pe Alice drept înainte ca printr-un tunel, apoi o luă brusc la vale, dar atât de brusc, încât Alice n-avu

vreme nicio clipită să se gândească a se opri; se trezi lunecând în jos, ca într-o fântână foarte, foarte adâncă.

Fie că era o fântână foarte adâncă, fie că Alice cădea foarte, foarte încet, oricum, avu timp, în cădere, să privească pe îndelete în juru-i și să se întrebe cu mirare ce-avea să urmeze. Mai întâi încercă să privească în jos, spre a se lămuri unde va ajunge, dar era prea întuneric ca să poată deosebi ceva; apoi se uită la pereții fântânii și băgă de seamă că erau acoperiți de rafturi cu provizii și de etajere cu cărți; ici și colo văzu hărți și tablouri agățate de piroane. În trecere, luă de pe un raft un borcan, cu o etichetă pe care scria: DULCEAȚĂ DE PORTOCAL, dar, spre marea ei dezamăgire, când îl deschise, îl găsi gol. Nu vru să-i dea drumul, de teamă să nu omoare pe cineva dedesubt, și izbuti să așeze borcanul într-un alt raft, pe lângă care luneca.

„Ei! gândi Alice. După o cădere ca asta, nici c-o să mai îmi pese când m-oi da de-a dura pe scări! Cât de vitează o să le par celor de-acasă!... Eh! De-acu', chiar dacă aș cădea de pe acoperiș, n-aș mai zice nici cârc!” (Și foarte probabil că spunea adevărul.)

Cădea, cădea, cădea. Oare n-avea să se mai oprească nicicând?

— Mă întreb câte leghe am străbătut de când tot cad. Spuse Alice cu glas tare. Cred că voi fi ajuns pe undeva pe-aproape de centrul pământului. Ia să vedem: asta e, pare-mi-se, cam la patru mii de mii¹ adâncime. (Fiindcă, vedeți dumneavoastră, Alice cam învățase asemenea lucruri la școală – și cu toate că acum nu prea era un prilej bun de a se făli, fiindcă n-avea cine s-o audă, totuși putea fi folositor – ca exercițiu, dacă nu pentru altceva – măcar să-și repete cunoștințele.) Da, cam asta este distanța, dar stau și mă-ntreb la ce Latitudine sau Longitudine am ajuns oare? (Alice habar n-avea ce înseamnă Latitudine, și nici Longitudine, dar gândea că sunt niște cuvinte simpatice și impunătoare, încât îi plăcea să le rostească.)

Nu trecu mult și începu iar:

— Oare voi cădea până la capătul celălalt al pământului? Ce nostim ar fi să ajung la urmă printre oamenii care umblă cu capul în jos! Antipatii²

1 O milă englezească = 1609 m. (n.t.).

2 Vrea să spună: „cei de la antipodi”, (n.t.)

parcă le zice. (Mai că-i părea bine, de data asta, că n-o auzea nimeni, fiindcă avea oarecari îndoieli că le zice chiar așa.) O să trebuiască să-întreb care e numele țării. „Fiți bună, doamnă, aceasta e Noua Zeelandă sau Australia?” (Și încerca să îndoie genunchii și să facă o plecăciune politicoasă – dar, spuneți și voi, cum poți să îndoie genunchii și să înclini capul, grațios, când cazi, plutind prin aer? Credeți că voi ați putea?) Vai, dar are să mă creadă o fetiță cu totul și cu totul neștiutoare! Nu, nu face să întreb; lasă, c-o să văd scris pe undeva.

Cădea, cădea, cădea. Cum altceva n-avea ce face, curând începu iar să vorbească.

– Dina cred c-o să-mi simtă lipsa diseară. (Dina era pisica ei.) Sper că n-au să uite, la ora ceaiului, să-i pună și Dinei lapte în farfuriuță. Dina, drăguța mea, ce bine ar fi fost să fii și tu cu mine aici! Șoareci mă tem că nu-s în văzduh, dar poate c-ai putea prinde câte-un liliac – știi, liliecii aduc foarte mult eu șoarecii. Dar oare pisicile mănâncă lilieci? Și cum între timp i se cam făcuse somn, mai îngână o dată – și-apoi iarăși și iarăși, ca prin vis: Oare pisicile mănâncă lilieci? Oare pisicile mănâncă lilieci?... iar uneori greșea și spunea: Oare liliecii mănâncă pisici?

Dar cum tot nu știa ce să răspundă, n-avea importanță cum punea întrebarea. Simțea că începe să moțăie și tocmai prinsese a visa că se plimbă, de mână cu Dina, întrebând-o foarte serios: „Hai, Dina, spune-mi drept: ai mâncat vreodată un liliac?” când, hodoronc-tronc, buf! Și iar buf! căzu pe un maldăr de crengi și de frunziș veșted și acolo rămase. Gata căderea!

Alice nu se lovise câtuși de puțin și într-o clipă sări în picioare. Privi în sus, dar deasupra-i era întuneric; înaintea ei se întindea alt coridor foarte lung, în capătul căruia îl zări iar pe lepurașul Alb, alergând cât îl țineau picioarele. Nu era nicio clipă de pierdut: Alice o luă la fugă, iute ca vântul, și tocmai bine îl prinse din urmă pe iepure ca să-l audă bombănind, în timp ce cotea după un colț:

– Vai de urechile și de mustățile mele, că tare s-a mai făcut târziu!...

Când cotise după iepuraș, Alice era chiar în spatele lui, dar iată că acum nu-l mai zărea. Se văzu într-o sală lungă și joasă, luminată de un șir de lămpi ce atârnav din tavan.

Jur împrejurul sălii erau uși, dar toate încuiate. După ce merse Alice, de-o parte și de alta, de-a lungul ușilor, încercând-o pe fiecare, se întoarse iar, mâhnită, în mijlocul sălii și, plimbându-se înapoi și încolo, se întreba cum va mai ieși vreodată din acel loc.

Când iată că-i căzură ochii pe o măsuță cu trei picioare, toată din cleștar; iar pe ea nu se afla nimic decât o cheie mititică, de aur.

Alice gândi mai întâi că era cheia vreuneia dintre ușile sălii; dar, vai! — ori vor fi fost broaștele încuietorilor prea mari, ori va fi fost cheia prea mică, vorba e că nicio ușă nu se deschidea. Dar când dădu ocol sălii pentru a doua oară, văzu o perdea joasă, pe care n-o băgase de seamă mai înainte; îndărătul acesteia se afla o ușiță, înaltă de vreo trei palme; încercă cheia cea mititică, de aur, la această ușiță și — mare îi fu bucuria — cheia se potrivea!

Alice deschise ușița și văzu că dădea într-un gănguleț, nu mult mai mare ca o gaură de șoarece; ingenunchind, privi, prin gănguleț, într-o grădină cum nu mai văzuse alta de frumoasă. Cât jinduia să scape din sala mohorâtă și să se plimbe printre răzoarele de flori, strălucind în toate culorile, și printre fântânile acelea, ce răspândeau răcoare! Dar nici capul nu-l putea scoate prin deschizătura ușii. „Și chiar dacă aș putea scoate capul — gândi biata Alice — la ce mi-ar fi de folos, fără umeri? Ah, ce bine ar fi să mă pot strânge ca o lunetă! Cred că n-ar fi prea greu, dacă aș ști cum să încep.” Fiindcă, vedeți, i se întâmplaseră în ultimul timp atâtea lucruri năstrușnice, încât începuse a gândi că de fapt foarte puține lucruri erau cu adevărat imposibile.

Se părea că degeaba aștepta Alice lângă ușiță, încât se duse iar la măsută; mai că spera să găsească acolo altă cheie, sau măcar o notiță cu instrucțiuni cum se pot strânge oamenii ca lunetele.

De data asta găsi o sticlă („care e sigur că nu fusese înainte” — zise Alice) și, legată de gâtul sticlei, era o etichetă de hârtie pe care se puteau citi, cu litere frumoase și mari, de tipar, cuvintele: BEA-MĂ!

Ușor de zis: „Bea-mă!”, dar Alice, o fetiță înțeleaptă, cuminte, nu era să se repeadă să facă una ca asta.

— Ba nu — zise ea — întâi mă uit, să văd dacă nu cumva scrie pe sticlă: „Otravă”.

Citise ea câteva istorioare foarte drăguțe, despre copii care se aleseseră cu arsuri, sau fuseseră înghițiți de lighioane sălbatice, sau avuseseră alte pățanii neplăcute

— Și toate astea numai și numai pentru că nu ținuseră seama de niște reguli foarte simple, pe care încercaseră să-i învețe cei ce le voiau binele

– de pildă: că un vătrai încins te arde dacă-l ții prea mult în mână și că, atunci când te tai foarte adânc la deget cu un cuțit, de obicei curge sânge; și nu uitase niciodată că, dacă bei mult dintr-o sticlă pe care scrie „otravă”, e aproape sigur că mai curând sau mai târziu n-are să-ți priască.

În orice caz, pe sticla asta nu scria defel „otravă”, așa că Alice se încumetă să guste din ea; și găsind-o foarte pe placul ei (fiindcă avea un gust amestecat, de plăcintă cu vișine, cremă de ananas, friptură de curcan și pâine prăjită, caldă, unsă cu unt), repede o dădu gata toată.

– Ce ciudat mă simt! zise Alice. Cred că sunt pe cale să mă strâng ca o lunetă!

Și-așa și era; scăzuse în înălțime cam până la zece degete; și i se lumină fața la gândul că acum era tocmai de mărimea potrivită ca să poată trece prin ușiță în grădina aceea fermecătoare. Totuși, mai așteptă câteva minute, ca să vadă dacă mai scade încă; era cam neliniștită în această privință, „căci, mai știi – își zicea – te pomenești că mă sfârșesc de tot, ca o lumânare. Stau și mă întreb: cum aș fi atunci?” Și încerca să-și închipuie cam cum arată oare flacăra unei lumânări, după ce s-a stins lumânarea – fiindcă nu-și amintea să fi văzut vreodată așa ceva.

Mai stătu nițeluș și, văzând că nu se mai întâmplă nimic, se hotărî să intre îndată în grădină, dar – vai! Biata Alice! – când ajunse la ușă, văzu că uitase cheița de aur, iar când se întoarse înapoi la măsută, ca s-o ia, văzu că-i era cu neputință să ajungă până la cheie! O vedea foarte lămurit prin sticla străvezie și încerca din răspuțuri să se cațere pe unul din picioarele mesei, dar prea era lunecos; și după multe încercări zadarnice, biata neghiniță se așeză la picioarele mesei și începu să plângă.

„Hai și nu mai plânge așa degeaba! Își spuse Alice cu asprime. Te poftesc să încetezi imediat!” De obicei își dădea sfaturi foarte cuminiți (deși cam rar le urma) și uneori se certa atât de rău, încât o podideau lacrimile. Își amintea că odată încercase să-și tragă câteva palme, pentru că jucase necorect la o partidă de crochet cu ea însăși; fiindcă, vedeți, acestei ciudate copile îi plăcea grozav să facă pe două ființe deodată. „Dar acum – gândi biata Alice – degeaba aș zice că sunt două ființe! Când mai că n-a rămas din mine nici de-o singură ființă vrednică de luat în seamă!”

Nu trecu mult și-i căzu privirea asupra unei cutioare de sticlă care se afla sub masă; o deschise și găsi în ea o prăjiturică mică, mică, pe care erau scrise frumos, cu stafide, cuvintele: MĂNÂNCA-MĂ!

— Foarte bine – zise Alice – am s-o mănânc, și dacă mă fac mai mare, o să pot ajunge până la cheie, iar dacă mă fac mai mică, o să pot să mă strecur pe sub ușă; așa că, de intrat în grădină, intru – și puțin îmi pasă cum și în ce fel!

Îmbucă o fărâmă și se întrebă îngrijorată: „Ce se întâmplă? Ce se întâmplă?” ținându-și mâna în creștetul capului, ca să vadă dacă se înalță ori o ia în jos. Fu foarte mirată să vadă că rămânea cum era; bineînțeles că asta se întâmplă ori de câte ori mănânci o prăjitură, dar Alice într-atâta se deprinsese a se aștepta la întâmplări neobișnuite, încât i se părea nerod și plicticos ca lucrurile să decurgă în chip obișnuit. Așadar se apucă să mănânce prăjitura și, foarte repede, o dădu gata.

Capitolul II

BALTA DE LACRIMI

– CUM NU SE POATE MAI CIU-CIUDAT! exclamă Alice (atât de uluită, încât începuse a se bâlbâi). Acu' iată că mă lungesc ca cea mai cogeamite lunetă din lume! Rămâneți cu bine, picioarelor! (Fiindcă privind în jos, spre picioarele ei, aproape că nu și le mai vedea, într-atât se îndepărtau.) O, bieteile mele piciorușe, stau și mă întreb cine o să vă tragă ciorapii de acum încolo, cine are să vă încalțe, dragele mele? Eu, una, cu siguranță că n-am să mai fiu în stare! Voi fi cu mult prea departe ca să mă pot ocupa de voi; trebuie să vă descurcați cum știți. „Dar – ia stai – să mă port bine cu ele – gândi Alice – altfel te pomenești că n-or să mai vrea să mă ducă unde o să vreau eu să merg! Ia să vedem cam ce-aș putea face pentru ele? O să le dăruiesc câte o pereche de ghete noi, de fiecare Crăciun!”

Și se mai gândi cum va face asta. „Trebuie să le trimit cu comisionarul – își zicea. Are să pară cam caraghios – să trimiți daruri propriilor tale picioare! Și ce adresă nostimă va trebui să dau!

Domniei Sale Piciorului Drept al Alisei,

Pe Covorașul de lângă sobă,

Lângă Vătrai,

(cu drag de la Alice).

Piii! Ce prostii mai îndrug!”

Tocmai când spunea asta, se lovi cu capul de tavanul sălii; într-adevăr, atinsese acum o lungime de vreo nouă picioare³; îndată puse mâna pe cheița de aur și se îndreptă în grabă spre ușa grădinii.

Biată Alisa! Altceva decât să se culce pe-o parte și să privească chiorâș prin ușa grădinii, firește că nu fu în stare; cât despre trecut prin

3 Măsură englezească 1 picior = aproximativ 40 cm (n.t.)

ușă, nici vorbă nu putea fi, asta era mai imposibil ca oricând! Se așeză jos și se puse iar pe plâns.

„Ar trebui să-ți fie rușine – își zicea Alisa – o fată mare ca tine (și aici avea dreptate) să tot plângi! Încetează imediat, atâta îți spun!”

Dar, cu toate astea, plângea înainte, vărsând un potop de lacrimi. Până la urmă se făcuse împrejurul ei o cogeamite baltă, cam la vreo patru degete de adâncă și care se revărsa până hăt spre mijlocul sălii.

După câțeva vreme auzi de departe un lipăit de piciorușe; își șterse degrabă ochii și se uită să vadă cine vine. Iată că se întorcea lepurele Alb, îmbrăcat grozav de elegant, ținând într-o mână o pereche de mănuși albe, din piele de căprioară, și în cealaltă un evantai mare. Venea lipăind zorit din piciorușe și tot bombănind întruna:

– Vai, vai, Ducesa, Ducesa! Grozav are să-și iasă din țâțâni dac-am făcut-o să aștepte!

Alisa se simțea atât de deznădăjduită, încât era gata să ceară ajutor oricui; așa că, îndată ce lepurele se apropie, ea începu, încetișor și sfios:

– Vă rog, domnule...

Iepurașul tresări, speriat la culme, scăpă din mâini mănușile albe de piele și evantaiul și-o zbughi cât îl țineau picioarele, pierind în întuneric.

Alisa ridică de jos evantaiul și mănușile și, cum era foarte cald în sala aceea, începu să-și facă vânt întruna, pe când continua să-și spună: „Extraordinar! Ce lucruri ciudate se petrec astăzi! Și când te gândești că ieri se petreceau toate ca de obicei. Nu cumva în timpul nopții m-am schimbat în ce sunt acum? Stai să mă gândesc! Oare eram aceeași azi-dimineață, când m-am sculat? Parcă mi-aș aminti că mă simțeam nițeluș alta. Dar, dacă nu sunt aceeași care eram azi-dimineață, se pune întrebarea: Cine sunt atunci? Ei, comedie! Să știi că e o întrebare la care-i cât se poate de greu de răspuns”. Și se apucă să se gândească atent la toți copiii de vârstă ei pe care-i cunoștea, ca să descopere nu care cumva s-o fi schimbat în vreunul din ei?

„Sigur că Ada nu sunt – își zicea – fiindcă părul Adei e lung și inelat, iar al meu e lins de-a binelea și sigur că nu se poate să fiu Mabel, fiindcă eu știu tot felul de lucruri, pe când ea, ea știe așa de puțin! Și pe urmă, ea e ea și eu sunt eu, și – apoi – o, ce mai încurcătură! Stai să vedem dacă

mai știu toate câte le știam. Va să zică: de patru ori cinci fac doisprezece, de patru ori șase treisprezece, și de patru ori șapte fac... ah... N-o să ajung niciodată la douăzeci, dacă merge așa! Nu-i nimic: la Tabla înmulțirii mai greșești; hai să-ncerc cu Geografia: Londra e capitala Parisului și Parisul e capitala Romei, și Roma – aș, le-am spus alandala, cu siguranță! Să știi că m-am schimbat în Mabel!... Hai să spun poezia: *Când vrea micuțul Crocodil...*“

Încrucișă mâinile în poală, ca și când ar fi spus pe de rost o lecție, și începu să recite; dar glasul îi era aspru și ciudat, iar cuvintele parcă veneau altfel ca de obicei:

*Când vrea micuțul Crocodil
Să-i fie trupul mai frumos,
Toarnă cu sârg apă din Nil
Pe fiecare solz lucios!*

*Apoi hlizește dințișorii
Și-ntinde gheare îmbietoare
În mâl – poftind voios toți peștișorii
În fălcile-i surâzătoare!*

— Sunt sigură că nu-s astea cuvintele – zise biata Alice, și îi dădură iar lacrimile, pe când vorbi înainte: Să știi că tot Mabel sunt, și o să trebuiască să merg să stau în casa aia care n-are niciun haz și unde n-o să am jucării mai deloc, și – vai! — cât o să trebuiască să învâț! Nu! M-am hotărât: dacă într-adevăr sunt Mabel, rămân aici unde sunt! Degeaba or să vină cei de acasă și, aplecându-și capetele spre mine, au să-mi strige: „Hai înapoi, draguță!“ Eu doar o să ridic ochii și-o să-ntreb: „Bine, da’ spuneți-mi întâi: cine sunt?“ Dacă-mi place cine sunt, sui; dacă nu, rămân aici, până o să fiu altcineva. Dar, vai! — strigă Alice, podidind-o iar plânsul – ce bine ar fi să-i văd aplecându-se încoace! Așa m-am plictisit să stau singură aici!

La aceste vorbe își privi mâinile și văzu cu mirare că îmbrăcase între timp una din mânușile albe, micuțe, din piele de căprioară, ale lepurașului. „Cum de-am făcut asta? Gândi. Să știi că iar mă fac mică.“ Se sculă și se

apropie de măsută, ca să se poată măsura. Pe cât își putea da seama, nu mai avea acum decât vreo două picioare înălțime și scădea întruna, foarte repede; curând descoperi că din pricina evantaiului ce-l ținea în mână și-i dete drumul în grabă – tocmai la timp, fiindcă altfel n-ar mai fi rămas nimic din ea.

„Am scăpat ca prin urechile acului!” zise Alice, destui de speriată de această schimbare bruscă, dar mulțumită foarte că mai era în ființă. „Și-acu’ spre grădină!” Și dete fuga, cât putu de repede, către ușiță; dar, vai! Ușița iar era încuiată și cheița de aur sta, ca și mai înainte, pe măsuta de cleștar, și „e mai rău ca oricând – gândi biata copilă – fiindcă niciodată până acum n-am fost chiar atât de mică! Nu, niciodată! Serios, prea e de tot! Zău!”

Și pe când se jeluia așa, îi alunecă piciorul, și în clipa următoare, bândâbâc! căzuse într-o apă sărată, care-i ajungea până la bărbie. Mai întâi gândi că nimerise cumva în mare – „și-atunci pot să mă-ntorc cu trenul” – își spuse. (Alice fusese la mare o dată în viața ei și trăsesese concluzia că oriunde te-ai duce, pe litoralul Angliei, dai de niște cabine de baie pe plajă, de câțiva copii care se joacă în nisip, cu lopățele de lemn, și-apoi de un șir de vile de locuit, iar îndărătul lor se află totdeauna o gară.) Însă își dădu seama curând că se afla în balta de lacrimi ce le vărsase ea, pe când era înaltă de vreo nouă picioare.

– Ce bine era să nu fi plâns atât! zicea Alice, încercând să treacă înot balta. Drept pedeapsă, – mă tem că acum mă voi îneca în propriile mele lacrimi. O să fie foarte ciudat! Dar totul e ciudat astăzi.

Chiar atunci auzi ceva plescăind prin apă, în apropiere, și înotă într-acolo, ca să vadă ce e. Întâi crezu că e o morsă sau un hipopotam, dar apoi își aminti cât de mică era ea acum și-și dădu seama degrabă că făptura ce-o vedea nu era decât un șoarece care, ca și dânsa, căzuse în baltă.

„Oare are vreun rost să-i vorbesc acestui șoarece? Gândi Alice. Totul e atât de neobișnuit pe-aici, încât nu m-ar mira să poată vorbi; în tot cazul, nu strică să încerc.” Așa că începu:

– O, Șoarece! Nu cumva știi cum se iese din balta asta? Am obosit de când tot înot pe-aici. O, Șoarece!

(Alice gândea că așa este corect să te adresezi unui șoarece; era prima dată când făcea una ca asta, își amintea însă că văzuse în Gramatica Latină a fratelui ei: „Un șoarece – al unui șoarece – unui șoarece – un șoarece – o, șoarece!”) Șoarecele o privi ținând și parcă i se păru că-i face semn, clipind nițel dintr-un ochișor, dar de spus nu spuse nimic.

„Poate nu înțelege englezește – gândi Alice. Fără îndoială că e un șoarece francez, care a trecut la noi cu William Cuceritorul⁴. (Căci deși știa puțină istorie, Alice n-avea idei foarte limpezi cam cât de demult se întâmplaseră lucrurile.) Așadar, o luă de la cap:

– Ou est ma chatte? Adică spuse prima propoziție care se găsea în cartea ei de franceză.

Șoarecele deodată țâșni din apă și tot trupul părea să-i tremure de spaimă.

– Ah, vă rog să mă iertați! strigă îndată Alice, temându-se că-l jignise pe bietul animal. Am uitat de tot că nu vă plac pisicile.

– Asta-i bună! izbucni Șoarecele într-un chițait mânios. Nu-mi plac pisicile! Dumitale, dac-ai fi în locul meu, ți-ar place pisicile?

– Știi și eu, poate că nu – zise Alice împăciuitor; vă rog, nu vă supărați de ce-am spus. Și, cu toate astea, îmi pare rău că nu vi-o pot arăta pe Dina, pisica noastră. Cred că și dumneavoastră ar începe să vă placă pisicile dacă ați vedea-o. E atât de drăguță și de blândă, draga de ea – vorbi înainte Alice, mai mult pentru sine, pe când înota alene prin baltă – și-așa frumos stă și toarce lângă sobă, și-și linge lăbuțele, și-și spală fețișoara, ș-atât de plăcut e s-o alinți – așa-i de moale și catifelată – și la prins șoareci e neîntrecută... O, iertați-mă! – exclamă Alice din nou, căci de data asta Șoarecelui i se zbârlise tot părul pe trup, și era sigură că-l ofensase grozav... Dar hai să nu mai vorbim de ea, dacă nu vă place.

– Cine vorbește? Chițai mânios Șoarecele, tremurând din cap până-n vârful codiței. Parcă mi-ar fi dat mie prin gând să vorbesc despre una ca

4 William I, duce de Normandia, n. 1027, zis „Cuceritorul”. La 1066 a cucerit Anglia, învingându-l la Hastings pe regele englez Harold; apoi și-a organizat temeinic noul regat. A murit la 1087, în luptă cu regele Franței, Filip I. (n.t.)

asta! Neamul nostru totdeauna a *detestat* pisicile – făpturile astea nerușinare, urâte, vulgare! Să nu le mai aud numele!

— Nu, nu! zise Alice, foarte zorită să schimbe vorba. Vă plac poate... vă plac cumva... câinii?

Șoarecele nu răspunse, încât Alice continuă cu grabă:

— Aproape de casa noastră e un cățeluș atât de drăguț! Ce mi-ar plăcea să vi-l arăt! Un „terrier” mic – știți, cu ochi strălucitori, și cu niște păr lung, lung, cafeniu și creț! Și dacă zvârli ceva, știe s-aducă înapoi, știe să stea în două labe, ca să ceară de mâncare, și câte și mai câte – nici nu le țin minte pe toate – și-i al unui fermier, care zice că face o groază de bani, atât e de folositor! zice că omoară toți guzganii și – vai de mine! — strigă Alice cu mâhnire – mă tem că iar v-am supărat!

Căci Șoarecele pornise a se îndepărta înot, pe cât putea de iute, stârnind cu mișcărilor sale un adevărat cutremur prin baltă.

Alice strigă după el, cu glas blând:

— Șoarece dragă! Te rog, vino înapoi, și n-o să mai vorbim despre pisici – și nici despre câini, dacă nu poți să-i suferi!

Când auzi așa Șoarecele, coti înapoi și înotă domol spre dânsa; fața îi pălise (de supărare, își zicea Alice) și-acum spuse, cu glas încet și tremurător:

— Hai pe țărm, și-o să-ți spun povestea mea, ca să-nțelegi de ce nu pot să sufăr câinii și pisicile.

Era și timpul să iasă din baltă, căci se făcuse o aglomerație grozavă, din pricina mulțimii de păsări și de jivine ce căzuseră în ea: o Rață și o Pasăre-Dodo⁵, un Papagal malaiez, cu penaj colorat, un Vultan și câte și mai câte lighioane ciudate. Alice o luă înainte și toată adunarea înotă în urma ei spre țărm.

5 Dodo – un fel de hulub uriaș, ce se găsea, până în secolul XVII, în Insulele Mauritius. Avea mărimea unui curcan, gâtul scurt, pliscul mare și coroiat, aripi și picioare scurte. Alice a văzut desigur cândva poza acestei păsări, care nu mai există astăzi, (n.t.)

Capitolul III

UN MITING-ALERGĂTOR ȘI O POVESTE CU COADĂ LUNGĂ

FU O ADUNARE CIUDATĂ, într-adevăr, când se strânseseră laolaltă pe mal păsările cu penajul ud learcă, animalele cu blana lipită de trup și toți șiroind de apă, cătrăniți și simțindu-se cât se poate de prost.

Firește că cea dintâi problemă era: cum să se usuce. Se sfătuiră în privința asta; și nu trecuseră nici câteva minute, că Alice se văzu stând de vorbă cu toți, foarte nestânjenită, de parcă i-ar fi cunoscut de când trăia.

De fapt, în această discuție avu o neînțelegere cam lungă cu Papagalul, care în cele din urmă se bosumflă și nu mai spuse decât: „Sunt mai în vârstă ca tine, așa că știu mai bine”; dar Alice nu voia să-i dea dreptate, fără să știe ce vârstă are – și cum Papagalul nu voia cu niciun chip să-și spună vârstă, discuția se opri aici. În cele din urmă, Șoarecele, care părea să fie un personaj foarte respectat de toți, strigă:

— Așezați-vă, toată lumea, și ascultați ce-o să vă spun! Să vedeți cum vă usuc eu de repede!

Cu toții se așezară îndată, într-un cerc larg, în jurul Șoarecelui. Alice nu-și desprindea ochii de la el, vrând să fie cât mai atentă, căci se temea că face un guturai grozav, dacă nu se usucă degrabă.

— Hm, hm! făcu Șoarecele, ca un orator de vază.

Sunteți gata cu toții? Vă spun cea mai uscată istorie pe care o știu. Tăcere peste tot, vă rog!... William Cuceritorul, a cărui cauză era sprijinită de Papă, obținu curând supunerea englezilor, care simțeau nevoia de conducători, deoarece în ultima vreme se deprinseseră a vedea țara frecvent invadată și cotropită. Edwin și Morcar, conții provinciilor Mercia și Northumbria...

— Brr! făcu Papagalul malaiez, înfiorându-se.

— Pardon? Ați spus ceva? întrebă Șoarecele, încruntat, dar foarte politicos.

– Eu, nu! se grăbi să-l asigure Papagalul.

– Așa mi s-a părut! zise Șoarecele. Continui: Edwin și Morcar, conții provinciilor Mercia și Northumbria, se declarară de partea lui; și chiar Stigand, patriotul arhiepiscop de Canterbury găsi de cuviință...

– Ce zici că găsi? întrerupse Rața.

– Găsi de cuviință – răspunse Șoarecele, cam supărat. Doar știți cu toții ce înseamnă „a găsi de cuviință”.

– Eu știu ce înseamnă *a găsi*. Când găsesc *eu* ceva – zise Rața – înseamnă de obicei o broască sau o râmă. Da’, vorba e, arhiepiscopul ce-a găsit?

Șoarecele nu băgă în seamă această întrebare, ci se grăbi să-și continue istoria:

– ... găsi de cuviință să iasă în întâmpinarea lui William, însoțit de Edgar Atheling, și să-i ofere coroana. Atitudinea lui William fu la început moderată. Însă insolența Normanzilor lui... Cum te mai simți acum, draguță? Adăugă, întorcându-se către Alice.

– La fel de udă ca mai ‘nainte – răspunse ea, pe un ton melancolic. Pare-se că nu mă usucă deloc istoria.

– În cazul acesta – spuse Pasărea-Dodo cu gravitate, sculându-se în picioare – propun să se amâne mitingul, pentru adoptarea imediată a unor remedii mai energice...

– În ce limbă-i fi vorbind?! o întrerupse Vultanul. Eu, unul, nu prea pricep ce spui – și nu numai atât, dar cred că nici dumneata nu pricepi!

Și Vultanul coborî ochii, ca să-și ascundă zâmbetul, iar câțiva dintre ceilalți se auziră chicotind.

– Ce voiam să spun – zise Pasărea-Dodo cu un glas din care se cunoștea că era jignită – e că cel mai bun mijloc ca să ne zvântăm ar fi un miting-alergător.

– Ce-i aceea? întrebă Alice, nu atât din dorința de-a ști, ci mai mult fiindcă Pasărea-Dodo se opri, ca și cum ar fi așteptat ca cineva să spună ceva, iar, dintre ceilalți, nimeni nu spunea nimic.

– Cred – urmă Pasărea-Dodo – că cea mai bună explicație este să-l și facem.

(Și, cum se prea poate să vreți și voi să încercați jocul ăsta într-o zi de iarnă, o să vă spun cum a făcut Pasărea-Dodo.) Mai întâi a însemnat, ca într-un fel de cerc, un traseu de alergare („n-are importanță forma exactă” – a zis) și-apoi i-a împrăștiat pe toți, din loc în loc, pe acest traseu. N-a zis: „*Una – două – trei – gata!*” Ci fiecare începea să alerge când voia și se oprea când îi venea, încât nu era ușor să știi când s-a terminat alergarea. Dar, după ce alergaseră așa cam vreo jumătate de oră și se zvântaseră bine, Pasărea-Dodo strigă, s-o audă toată lumea:

– S-a terminat alergarea! Și cu toții se strânseră în jurul ei, gâfâind și întrebând:

– Da’ cine-a câștigat?

La această întrebare, Pasărea-Dodo nu putu răspunde fără a se gândi îndelung; rămase deci multă vreme cu un deget dus la frunte (așa cum îl vedeți de obicei înfățișat în poze pe Shakespeare), iar ceilalți așteptau în tăcere. În cele din urmă, Pasărea-Dodo zise:

– Toți au câștigat, și fiecăruia i se cuvine câte un premiu.

– Dar cine să împartă premiile? întrebă cu toții, într-un glas.

– Mai e vorbă? *Ea*, firește! zise Dodo, arătând cu un deget spre Alice; și toată adunarea se îngrămădi îndată în jurul ei, strigând de-a valma:

– Premiile! Premiile!

Alisei nu-i dădea în gând ce să facă; disperată, băgă mâna în buzunar, de unde scoase o cutie de caramele (din, fericire nu pătrunsese în ea apa sărată); le împărți la toți drept premiu și îi ajunse exact câte una de fiecare.

– Dar și ei i se cuvine un premiu, nu-i așa? zise Șoarecele.

– Firește – aprobă Pasărea-Dodo, cu gravitate. Altceva ce mai ai în buzunar? Adăugă, îndreptându-se către Alice,

– Doar un degetar – răspunse ea tristă.

– Dă-l încoace – zise Pasărea-Dodo.

Se adună iarăși cu toții în jurul Alisei și Pasărea-Dodo îi înmână solemn degetarul, spunând:

– Te rugăm să primești acest frumos degetar.

Și după ce-și sfârși scurta cuvântare, strigară cu toții:

– Urra! Să trăiască!

Alice găsi toată chestia asta foarte caraghioasă, dar toți arătau atât de serioși, încât nu cuteza să râdă; și cum nu găsea nimic de spus, făcu doar o plecăciune și luă degetarul, cu o înfățișare cât putu de solemnă.

Acum era momentul să se mănânce caramellele, ceea ce nu decurse fără zgomot și oarecari încurcături, căci păsările mari se plâneau că n-au cum gusta carameaua lor, iar cele mici se înecară, de trebuiră ceilalți să le dea câțiva pumnișori în spate. Totuși, până la urmă trecu și asta și apoi șezură iar în cerc și se rugară de Șoarece să le mai istorisească ceva.

— Mi-ați făgăduit că-mi spuneți povestea dumneavoastră – țineți minte – și din ce pricină nu puteți suferi „C” și „P” – adăugă în șoaptă Alice, cam temându-se să nu-l supere iar.

— E lungă și e tristă! zise Șoarecele, încolăcindu-și coada către Alice și oftând.

— Lungă e într-adevăr – zise Alice, măsurând din ochi, cu mirare, coada Șoarecelui – dar de ce spuneți că e tristă?

Și-și bătea mereu capul cu întrebarea asta, în timp ce vorbea Șoarecele, încât în mintea ei povestea luă cam următoarea înfățișare:

Când mâniosul domn Azor, într-o
zi, prin pridvor, Se-ntâlni c-un
Șoricel, Tam-nesam se și repezi
la el: „Derbedeu! Prea o faci
lată! Te vestesc că te dau
în judecată! Tot n-am azi de
ce s-alerg. Te voi urmări pe
tine! Nu zi ba, Șoarece! (Legea
nu-i un oarece.) Legea-i
Lege...!” Văzând așa, Șoricelul
bâigui către jigodie:
„Luminăție! Preacinstite Domn Azor!
În această urmărire,
De n-or fi judecători, nici arbitri,
Ni-i-n zadar alergătura!”

„Ce atâta tura-vura! –
făcu repede Azor, – Judecător
voi fi chiar eu! Și arbitru –
fiindcă ții – El de colo – cică hâtru –
Tot eu sunt!
Și să știi: Pe cuvânt,
Tot procesul eu ți-l judec! Și vezi bine!
Pedepsit vei fi cum se cuvine!
Sentința va fi: Condamnat
să fii... la moarte!
Executarea – nu te
prindă mirarea —
Tot eu o fac —...
Țac!
Țac "

— Nici n-ascuți! îi spuse Șoarecele Alisei, cu asprime. La ce te gândești?

— Iertați-mă – răspunse Alice foarte smerită. Ați ajuns la al cincilea cot, nu-i așa?

— Ce cot! țipă Șoarecele mânios. Dacă n-ascuți! Iar s-o înnod?

— Un nod? zise Alice, privind îngrijorată spre codița Șoarecelui. Și cum era ea totdeauna gata să sară în ajutor, adăugă: Să v-ajut să-l deznodați; vă rog, arătați-mi unde el

— Nici prin gând nu-mi trece – zise Șoarecele, ridicându-se și pornind să plece. Mă insulti, dacă îndrugi asemenea prostii!

— N-am vrut! Se rugă de iertare biata Alice. Dar dumneavoastră vă supărați atât de repede!

Șoarecele nu răspunse, ci doar mârâi.

— Vă rog, veniți înapoi și terminați povestea! strigă Alice după el.

Și toți ceilalți adăugară, într-un glas:

— Vă rugăm, veniți înapoi și terminați povestea.

Șoarecele doar dădu din cap și iuți pasul.

— Ce păcat că n-a vrut să stea! oftă Papagalul, de îndată ce Șoarecele nu se mai văzu; iar un Rac profită de prilej ca să-i dea învățătură feciorului său:

— Vezi, flăcăule! Învață ca tu, unul, să nu-ți ieși niciodată din fire!

— Ia mai taci, tătucule! răspunse Răcușorul, cam arțăgos. Nicio scoică n-ar avea răbdare să te-asculte!

— Ah, ce bine ar fi s-o am aici pe Dina! spuse Alice tare, fără a vorbi cuiva anume. L-ar aduce ea îndată înapoi!

— Da' cine-i Dina, dacă-mi dați voie să vă întreb? zise Papagalul.

Alice răspunse repede, bucuroasă, ca totdeauna, să vorbească de pisicuța ei:

— Dina e pisica noastră. E neîntrecută la prins șoareci, n-a veți ideee! Pii! Și dac-ați vedea-o cum se ia după păsărele! Cum dă cu ochii de-o păsărică, haț! — ți-o și papă!

Aceste vorbe stârniră mare tulburare printre cei de față. Câteva păsări se îndepărtară în grabă; un Cioroi bătrân începu să-și lege grijuliu fularul în jurul gâtului, zicând:

— Zău că trebuie să mă duc acasă; aerul de seară îmi face rău la gât!

Și o Cănrăiță strigă cu tremur în glas către puișorii ei:

— Hai să plecăm, copii. E târziu; de mult s-ar fi convenit să fiți în pat!

Cu fel de fel de pretexte, se cărăbăniră toți, și în curând Alice se văzu singură.

„Era mai bine să nu fi pomenit de Dina – își spuse cu jale. Se pare că n-o iubește nimeni pe-aici – și eu sunt sigură că-i cea mai drăguță pisică din lume! O, scumpa mea Dina! Mă-ntreb dacă te voi mai vedea cândva!” Și biata Alice se porni iar pe plâns, căci se simțea foarte singură și descurajată.

Dar nu trecu mult și auzi iar, de departe, un tropăit de piciorușe. Ridică repede capul: mai că spera că Șoarecele se va fi răzgândit și ca venea înapoi, să-și termine povestea.

Capitolul IV

IEPURAȘUL TRIMITE UN BILEȚEL

ERA IEPURELE ALB, care venea înapoi, pășind agale, tropa-tropa, și tot uitându-se de colo-colo, de parcă ar fi pierdut ceva. Și Alice îl auzi cum bombănea:

— Ducesa! Ducesa! Vai de lăbuțele mele! Vai de blana și de mustățile mele! O să pună să mă execute, sigur cum îs copoi copoi! Da' unde-am putut să le scap, stau și mă-ntreb?

Alice ghici într-o clipă că se uita după evantai și după mănușile albe, din piele de căprioară – și se apucă să caute și ea, cu toată bunăvoința. Dar nici urmă de ele, nicăieri; totul părea să se fi schimbat de când înotase în baltă, iar sala cea mare, cu măsuța de cleștar și cu ușa cea mititică, pierise cu desăvârșire.

Foarte curând, lepurașul dădu cu ochii de Alice, care căuta de zor, și strigă la ea cu glas foarte supărat:

— Ei, Mariana, tu ce cauți aici? Dă o fugă până acasă – în clipa asta – și adu-mi o pereche de mănuși și-un evantai! Hai, iute!

Iar Alice într-atât se sperie, încât o luă îndată la fugă în direcția ce i-o arătase lepurașul, fără măcar să încerce a-l lămuri că greșise.

„M-a luat drept slujnica lui – își zicea, alergând. Ce-o să se mai mire, când o să descopere cine sunt! Totuși ar fi bine să-i aduc evantaiul și mănușile – bineînțeles dacă le pot găsi.”

Pe când încă mai vorbea astfel, dădu de-o căsuță curățică, iar pe poarta ei se vedea o plăcuță de alamă strălucitoare, pe care era gravat numele:

„V. IEPURAȘU”.

Intră fără să bată și urcă scările în fugă, de frică nu cumva să dea nas în nas cu adevărata Mariana și să fie alungată înainte de-a fi găsit evantaiul și mănușile.

„Ce năzdrăvănie! Își spunea Alice. Auzi, să mă trimită după treburile lui un lepuraș! Acuși-acuși să vezi c-o să se-apeuce și Dina să mă pună la treabă!”

Și porni să-și închipuie cam cum ar fi asta. De pildă, ar chema-o dădaca ei: „Alice! Vino imediat și pregătește-te de plimbare!” Iar ea ar răspunde: „Numai o clipă! Vin îndată! Trebuie să pândesc lângă gaura asta de șoarece, până se întoarce Dina – să n-o zbughească șoarecelele”.

„Însă cred că dacă ar începe să-și dea asemenea aere și să pună lumea la treabă – gândi mai departe Alice – cei de-acasă nici n-ar mai ține-o pe Dina!”

Între timp umblase până nimerise într-o odăiță drăguță, cu o masă lângă fereastră; și pe masă (după cum sperase) iată că se găseau un evantai și vreo două-trei perechi de mănuși mititele, din piele albă de căprioară. Luă evantaiul și o pereche de mănuși și, tocmai când era gata să plece, îi căzură ochii pe o sticlură care sta lângă oglindă. Sticlura asta n-avea nicio etichetă cu vorbele „BEA-MĂ”, dar Alice tot îi scoase dopul și o duse la gură. „Știu bine – își spuse – că, ori de câte ori mănânc sau beau, se întâmplă câte ceva interesant: hai să văd, dacă beau din sticlura asta, ce-o să se mai întâmple. Sper, zău așa, c-o să mă facă să cresc iar mare; mi s-a urât de când sunt o fărâmbă de fetiță!”

Și chiar c-o făcu să crească – și încă mult mai degrabă decât se aștepta; nici nu băuse jumătate din sticlură, când își dete seama că dăduse cu capul de tavan și trebui să se aplece, ca să nu-și frângă gâtul. Puse repede sticlura jos, zicându-și: „Ajunge! Sper că mai mult ca atâta n-o să cresc – și cum sunt acum, nu mai pot să ies pe ușă. Ce bine era să nu fi băut chiar atât!”

Dar, ah! În zadar se mai căia acum! Creștea și creștea – și curând fu nevoită să stea în genunchi; un minut mai târziu, nici așa nu mai avea loc și încercă să se culce pe podea, cu un cot proptit în ușă și cu celălalt braț încolăcit în jurul capului. Dar tot mai creștea; când nu mai avu încotro,

scoase un braț pe fereastră și un picior prin hornul de pe acoperiș și-și spuse: „Ce-o să mă fac, dacă tot mai cresc!”

Dar, din fericire, sticluța fermecată își făcuse efectul pe deplin și Alice nu mai crescuse. Sta însă într-o poziție foarte neplăcută – și cum nu vedea în ce fel ar mai putea ieși din cameră, se simțea, firește, foarte nenorocită.

„Era cu mult mai plăcut acasă – gândea biata Alice – când nu mă făceam, întruna, ba mică, ba mare, și nu trebuia s-ascult de șoareci și de iepurași. Mai c-aș dori să nu fi coborât în vizuina aceea de iepure – și totuși... și totuși... e destul de nostimă viața pe care o duc! Tare mă mai minunez: ce s-o fi întâmplat cu mine?! Când citeam câte un basm, credeam că asemenea lucruri nu se întâmplă niciodată, și iată-mă acum în plin basm! Ar trebui să se scrie o carte despre mine – serios că da! Și când o să cresc mare, o s-o scriu eu; dar am crescut mare de pe acum – adăugă necăjită – în tot cazul *aici* nu mai am loc să cresc. ”

„Dar oare o să rămân la vârstă pe care-o am acum? Mai gândi Alice. Într-un fel e plăcut să știi că n-o să fii niciodată babă – ei, da’ și să ai mereu de făcut lecții! O, nici asta nu mi-ar plăcea!”

„Prostuță ce ești! Își răspunse tot ea. Cum ai putea să faci lecții aici? Păi abia încapi tu, unde să mai încapă și cărțile pentru lecții!”

Și tot așa chibzuia, privind situația când dintr-o latură, când din cealaltă și purtând o adevărată conversație cu sine însăși. Câteva minute mai târziu auzi însă un glas, afară, și se opri să asculte.

– Mariana! Mariana! Striga glasul. Adu-mi mânușile – în clipa asta!

Apoi se auzi „tropa-tropa” pe scări. Alice știa că era lepurele, care venea să vadă ce face dânsa acolo, și începu să tremure de se clătina toată casa, uitând cu desăvârșire că acum ea era de o mie de ori mai mare decât iepurașul și că era caraghios să se teamă de dânsul.

Îndată, lepurele ajunse la ușă și încercă s-o deschidă, dar cum ușa se deschidea spre înăuntru al camerei, de unde Alice o împingea zdravăn cu cotul, degeaba încerca iepurașul s-o deschidă. Alice îl auzi spunându-și:

– Ce să fac... O să dau ocol casei și o să intru pe fereastră.

„Asta n-ai s-o faci!” gândi Alice; și după ce așteptă până i se păru că-l aude pe iepure sub fereastră, scoase brusc mâna afară și se făcu că

înhață ceva. Nu înhăță nimic, dar auzi un țipăt ascuțit și o bufnitură, și-un zornăit de sticlă spartă, ceea ce o făcu să-și închipuie că poate lepurașul căzuse în vreo răsadniță de castraveți, sau cam așa ceva. După asta se auzi un glas mânios (era al lepurașului):

— Pet, Pet! Unde ești?

Iar apoi un glas pe care nu-l mai auzise:

— Aci sunt, firește că-s aci! Sap după mere, Cucoane!

— Ei taci, sapi după mere! Îl îngână supărat lepurașul. Hai și ajută-mă să ies de-aici! (Și iar se auzi zornăit de sticlă spartă.)

— Acu' spune tu, Pet, ce-i acolo-n fereastră?

— E cu siguranță un braț, Cucoane! („bî-bî-bî-raț” rostea bietul, de tare ce se bâlbâia de frică).

— Un braț, nătărăule! Cine-a mai văzut un braț atât de mare? Nu vezi că umple toată fereastra?

— Da, Cucoane, aveți dreptate; da' tot braț îi.

— Păi, în tot cazul n-are ce căuta acolo; du-te tu și dă-l afară!

După asta urmă o tăcere lungă, și Alice nu mai auzea decât șoapte, la răstimpuri – de pildă:

— Parcă nu-mi vine... să fac una ca asta... Cucoane... zău așa... nu-mi place defel... nu-mi place!

— Fă așa cum îți spun, mă fricosule!

În cele din urmă, Alice iar întinse mâna și se făcu iar că înhață ceva. De data asta se auziră *două* țipete ascuțite, și iar zornăit de sticlă spartă. „Ce de mai răsadnițe de castraveți au ăștia în jurul casei! gândi Alice. Mă întreb, acum ce-or să mai facă! Măcar de-ar putea ei să mă scoată prin fereastră! Eu, una, știu bine că m-am săturat să mai stau așa aici!”

Așteptă câțva timp fără să mai audă nimic; în cele din urmă se auzi huruitul unor roți mici de car și zarva multor glasuri, care vorbeau de-a valma; Alice desluși cuvintele:

— Scara ailaltă unde e?

— Păi, eu trebuia s-aduc numai una; Bil trebuia s-o aducă p-ailaltă.

— Bil! Adu-o încoace, flăcăule!

— Așa, urcă-le aici, în colțul ăsta. Nu, întâi leagă-le una de alta, așa n-ajung nici până la jumătate.

— A! Las' c-o să meargă; nu mai tot găsi nod în-papură.
— Na, Bilețel, prinde frânghia asta!
— O să-l țină acoperișul?
— Ai grijă de olanul ăla desprins!... O! la uite-l, cade! Jos capetele!
(Niște trosnete tari.)...Cine naiba făcu asta?... Bil trebuie să fi fost!... Cine
intră pe coș!...

— No, *eu* nu! Du-te *tu*!

— Ba, asta n-o fac, nu!

— Să coboare Bil prin coș.

— Ei, n-auzi, Bilețel? Stăpânul zice că tu să cobori prin coș!

„Așa! Va să zică Bil o să coboare prin coș, nu zău? Își spuse Alice.
Toate alea văd că lui Bil i se pun în spinare! Eu, una, n-aș vrea să fiu în
locul acestui Bilețel!” E cam strâmt hornul ăsta, ce-i drept, dar cred că la o
adică sunt eu în stare să trag un picior zdravăn prin el!”

Își trase, cât putu, piciorul înapoi și așteptă până ce auzi, aproape,
deasupra-i, o lighioană mică – de ce soi să fi fost nu putea ghici –
scormonind și luptându-se a se strecura prin horn; și-apoi, zicându-și:
„Asta e Bil!”, Alice izbi o dată zdravăn cu piciorul și-așteptă să vadă ce se
mai întâmplă.

Întâi și întâi îi auzi pe toți, într-un glas, strigând:

— la uitați-l pe Bil, cum sare!

Apoi glasul lepurașului singur:

— Prindeți-l voi, ăi de lângă gard!

Apoi tăcere – apoi iar învălmășeală de glasuri.

— Țineți-i capul!

— Nițel rachiu!

— Vezi să nu se înece!

— Ce s-a-ntâmplat, băiatule? Ce-ai pățit!?

— Spune-ne tot!

În cele din urmă se auzi scârțâind un glăscior slab („ăsta-i Bil”, gândi
Alice):

— De, nici eu nu prea știu. Nu, nu mai îmi dați; mă simt mai bine acum,
da-s prea năucit ca să vă povestesc. Tot ce știu e că... s-a repezit nu-ș' ce

naiba la mine, prin horn, și mi-a pocnit un bobârnac de-am zburat ca o cometă!

— Da, zău, Bilețel, chiar așa-ai zburat! adevărată ceilalți.

— Trebuie să dăm foc casei! se auzi glasul lepurelui.

Atunci Alice strigă cât putu de tare:

— Dacă faceți una ca asta, o pun pe Dina să vă-nhațe!

Urmă o tăcere de moarte, iar Alice gândi: „Mă întreb ce vor face acum?

Dacă ar avea un dram de minte, ar scoate acoperișul”.

Un minut-două mai târziu, începură iar să se foiască, și Alice îl auzi pe leporaș:

— O roabă o s-ajungă pentru început.

„O roabă cu ce?” se întreabă Alice. Dar n-avu timp să se întrebe mult, căci în clipa următoare o ploaie de pietricele mici se revărsă pe fereastră, unele atingându-i fața.

„Îi fac eu să înceteze”, își spuse și strigă cu glas tare:

— Să nu mai faceți asta, c-o să vă pară rău!

Iar urmă o tăcere de moarte.

Alice băgă de seamă cu oarecare uimire că pietricelele împrăștiate pe podea se prefăceau toate în prăjiturile și-atunci îi veni o idee strașnică.

„Dacă mănânc o prăjiturică din asta – gândi ea – e sigur c-o să mi se schimbe iar statura; și cum mai mare nu pot să mă fac, probabil c-o să mă fac mai mică.”

Așa că înghiți o prăjiturică și constată cu încântare că începe imediat să se micșoreze. De îndată ce fu îndeajuns de mică pentru a putea trece prin ușă, părăsi casa în fugă. Afară văzu o grămadă de animale și de păsări mici, care stăteau și așteptau. Bietul Pui de Șopârlă, Bil, era în mijlocul lor, sprijinit de doi Șoareci albi, care îi dădeau să bea ceva dintr-o sticlă. Când o zăriră, se năpustiră cu toții către Alice; dar ea o luă la fugă cât putu de iute și se văzu curând la adăpost, într-o pădure deasă.

„Cel dintâi lucru pe care trebuie să-l fac – își spunea Alice – este să cresc din nou până la măsura mea obișnuită; iar cel de-al doilea, să găsesc drumul către grădina aceea încântătoare. Cred că ăsta e cel mai bun plan.”

Părea, fără îndoială, un plan excelent, foarte bine și foarte simplu întocmit; singura greutate era că Alice n-avea nici cea mai mică idee cum să înceapă a-l împlini; iar pe când privea îngrijorată în juru-i prin desișul arborilor, un hămăit scurt și repezit, chiar deasupra capului ei, o făcu să se uite repede în sus.

Un cățelandru uriaș o privea de la înălțimea ochilor lui mari și rotunzi și, întinzând șovăielnic o labă, încerca s-o atingă.

– Mititelul de el! zise Alice, cu glas mângâios, și se căzni să-l fluiere, dar totodată îi era grozav de teamă ca nu cumva să fie flămând, căci atunci probabil c-ar fi mâncat-o, cu toate mângâierile ei.

Aproape fără să-și dea seama, culese de pe jos o crenguță și i-o întinse; cățelușul, când o văzu, făcu un salt în aer cu toate patru picioarele, scheunând de încântare, și se repezi la crenguță, făcându-se că vrea c-o sfâșie. Alice se feri îndărătul unei urzici înalte, ca să n-o dea peste cap cățelandrul; în clipa când ieși iar la iveală, de cealaltă parte a urzicii, el iar se avântă spre crenguță, făcând o tumbă în aer, de zorit ce era s-o apuce. Alice gândi că asta era ca și cum s-ar fi jucat cu un cal de camion, și temându-se în fiecare clipă să n-o calce în picioare cățelușul, fugi iar să se ascundă îndărătul urzicii. După aceea, cățelușul începu o figură nouă: se tot repezea de aproape la crenguță, alergând de fiecare dată puțințel înainte și o bună bucată înapoi, și lătrând tot timpul, cu glas răgușit; în cele din urmă se așeză, mai depărțitor, gâfâind, cu limba atârându-i afară și cu ochii săi mari pe jumătate închiși.

Alice își zise că e momentul s-o șteargă. O luă îndată la fugă și fugi până obosi de abia mai sufla, și până ce lătratul cățelandrului nu se mai auzi decât foarte slab, din depărtare.

– Da' ce cățeluș dulce era! zise Alice, rezemându-se de o floare de păpădie, ca să se mai odihnească și făcându-și vânt cu o frunză. Ce mult mi-ar fi plăcut să-l învăț câte și mai câte giumbușlucuri – da, dacă aș fi fost destul de mare!... Ah, ah! mai c-am uitat că trebuie neapărat să cresc iar! la să vedem – ce-i de făcut oare? Bănuiesc c-ar trebui să mănânc sau să beau ceva; dar vorba e: ce?

Într-adevăr, asta era întrebarea: ce să mănânce? Alice se uită în juru-i, la flori și la firele de iarbă, dar nu văzu nimic care să-i fi părut potrivit a fi

mâncat sau băut în situația ei. În apropiere, creștea o ciupercă mare, cam de-o înălțime cu dânsa; după ce o cercetă, pe dedesubt, din amândouă laturile și dindărăt, îi dete în gând că n-ar fi rău să se uite și pe deasupra, să vadă acolo ce era?

Se înălță deci în vârful picioarelor și aruncă o privire peste marginea ciupercii; îndată se văzu ochi în ochi cu o omidă mare, albastră, care ședea în vârf, cu brațele încrucișate și – ca un boier bătrân – fuma tacticos dintr-o narghilea lungă, neluând-o câtuși de puțin în seamă pe Alice, cum de altfel nu părea să ia în seamă nimic altceva.

Capitolul V

POVEȚELE DOMNULUI OMIDĂ

DOMNUL OMIDĂ ȘI ALICE se priviră câțva timp în tăcere; în cele din urmă, Omidă scoase ciubucul din gură și o întrebă cu glas sfârșit, somnoros:

— Da' dumneata cine ești?

Alice nu prea se simțea încurajată de această introducere. Răspunse cam sfioasă:

— De, în clipa asta nu prea știu, domnule, cine sunt; atâta știu – cine eram când m-am dat jos din pat azi-dimineață, dar cred că de-atunci m-am schimbat de câteva ori.

— Adică cum? zise domnul Omidă cu severitate. Vorbește lămurit!

— Aș vrea, domnule – zise Alice – dar mi-e teamă că n-o să pot, fiindcă nici eu nu-s lămurită.

— E de neînțeles – zise domnul Omidă.

— Mă tem că mai de înțeles ca atât n-o să vă pot explica – răspunse Alice, foarte politicos – de vreme ce și mie îmi e totul de neînțeles; și, știți, când te schimbi de atâtea ori pe zi, începi să nu mai înțelegi nimic, nu-i așa?

— Nu-i așa! zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră încă n-ați fost în situația asta – zise Alice – dar când o să trebuiască să vă schimbați în crisalidă – și o să vină și ziua aceea – și apoi în fluture, desigur c-o să vi se pară cam ciudat, nu credeți?

— Deloc – zise domnul Omidă.

— De, poate că dumneavoastră simțiți altfel decât mine – zise Alice – tot ce știu e că *mie* mi s-ar părea foarte ciudat.

— Dumitale! zise domnul Omidă cu dispreț. Da' *cine* ești dumneata?

Ceea ce iarăși îi aducea înapoi la punctul de unde pornise convorbirea.

Alice era cam sâcâită de faptul că domnul Omidă îi vorbea atât de scurt; se ridică în picioare și zise, foarte serios:

– Cred că mai întâi ar trebui să-mi spuneți cine sunteți *dumneavoastră!*

– De ce? zise domnul Omidă.

Iată altă întrebare care o cam uluia; și cum nu-i dădea în gând niciun răspuns prea bun, și cum domnul Omidă părea să fie într-o dispoziție foarte proastă, Alice întoarse spatele, să plece.

– Vino înapoi! O strigă domnul Omidă. Am ceva important să-ți spun!

Asta era o făgăduială ispititoare, încât Alice se întoarse iar și se apropie.

– Nu te pierde cu firea – zise domnul Omidă.

– Asta-i tot? făcu Alice, stăpânindu-și cu greu supărarea.

– Nu – zise domnul Omidă.

Alice gândi că la urma urmei putea să mai aștepte – tot n-avea ceva mai bun de făcut și poate că până la urmă tot îi mai spunea ceva interesant. Câteva minute, domnul Omidă pufăi înainte în tăcere, dar în cele din urmă își desfăcu brațele încrucișate, scoase ciubucul din gură și zise:

– Va să zică, gândești că te-ai schimbat, hm?

– Mă tem că da, domnule – zise Alice. Unele lucruri nu mi le amintesc ca altă dată, și nici zece minute în șir nu rămân la fel – ba mă fac mică, ba mă fac mare!

– Ce lucruri nu-ți amintești? întrebă domnul Omidă.

– Păi, de pildă, am încercat să spun poezia „Când harnica albină vrea” și a ieșit cu totul altceva! răspunse Alice, cu glas foarte jalnic.

– Spune poezia „Ești bătrân, taică Will” – zise domnul Omidă.

Alice își încrucișă mâinile la piept și începu:

– *Ești bătrân, taică Will – feciorul grăi –*

Părul de tot ți-a albit;

Cu capul în jos oare bine o fi

Să tot stai, în mâini proptit?

— Când tânăr eram, ce-i drept, mă temeam
Că statul în cap m-o prosti;
De când știu că tot prost sunt,
Stau în cap, băiețaș, după pofta inimii!

— Ești bătrân, taică Will – ți-am mai spus – pe cuvânt,
Și ai forme aproape obeze!
Cum de brațele tot mlădioase îți sunt?
Și picioarele tot sfârleze!

— Mlădios ca să fiu, mădulele toate,
De când eram tânăr, le-am uns cu-alifie.
Vite alifia – vrei și tu poate
Să-ți vând nițică? E cinci bani cutia.

— Ești bătrân – zice fiul – și ți-s fâlcile moi,
De să mestece seu ar fi bune,
Da' gâsca o mănânci cu oase și cioc –
Cum faci, taică, astă minune?

— Când june eram, cu pletele-n vânt,
Voiam să mă fac avocat;
Pricinile apoi cu nevasta pledând,
Fâlcii tărie am păstrat.

— Ești bătrân, taică Will – zice fiul iar –
Cine-ar crede că ești în stare
Să ții-n vârful nasului un țipar
În cumpănă! E de mirare!

— La destule mirări pân-acu' ți-am răspuns!
Rogu-te, acum te cară!
Mai am și-alte treburi. Și mi-i de-ajuns!
Vezi c-acu' îți fac vânt pe scară!

– N-ai spus-o bine – zise domnul Omidă.

– Da, mi se pare și mie că nu prea am spus-o bine; unele cuvinte mi-au ieșit altfel.

– Ți-a ieșit altfel de la început până la sfârșit – spuse categoric domnul Omidă, după care urmă o tăcere de câteva minute.

Cel dintâi vorbi domnul Omidă.

– Ce mărime ți-ar conveni? Întrebă.

– A, nu m-am gândit la o mărime anume – răspunse repede Alice. Atâta că-i neplăcut să te tot schimbi mereu, știți?

– Nu știu – zise domnul Omidă.

Alice nu mai spuse nimic; în viața ei nu mai întâlnise pe cineva care s-o contrazică atâta; simțea că-și pierde răbdarea.

– Cum ești acum îți place?

– De... mi-ar plăcea să fiu nițeluș mai mare, domnule, dacă nu vă e cu supărare – spuse Alice. E jalnic să ai o înălțime de un deget.

– Ba deloc – e o înălțime foarte bună! zise cu mânie domnul Omidă, înălțându-se țeapăn pe când vorbea (avea exact înălțimea de un deget).

– Dar eu nu-s obișnuită! se scuză biata Alice cu glas plângător. Și gândi în sinea ei: „Of, că numai de ființe supărăcioase dau!”

– O să te obișnuiești cu timpul – spuse domnul Omidă și, luând ciubucul în gură, porni iar să pufăie.

De data asta, Alice așteptă cu răbdare până va binevoi să-i vorbească din nou.

După un minut, două, domnul Omidă scoase ciubucul din gură, căscă o dată, de două ori, se scutură, apoi se dete jos de pe ciupercă și se depărtă prin iarbă, rostind între timp, nepăsător:

– Dintr-o parte crești mare, din cealaltă te faci mică.

„Dintr-o parte din ce? Cealaltă parte din ce?” se întreba Alice în sinea ei.

– Din ciupercă – zise domnul Omidă, de parcă ar fi fost întrebat cu glas tare; și, o clipă mai târziu, se făcuse nevăzut.

Alice rămase câțva timp pe gânduri în fața ciupercii, încercând a se lămuri care să-i fie cele două părți; și cum ciuperca era cu desăvârșire rotundă, găsea problema foarte grea. În cele din urmă o cuprinse cu

brațele până unde putea ajunge și rupse cu fiecare mână câte o bucată din margine.

„Ei, acu' care ce e?” se întrebă și ronțai o fărâmiță din bucățica ce-o ținea în mâna dreaptă, ca s-o încerce; în clipa următoare simți o izbitură sub bărbie: i se pocnise de picior.

Fu foarte speriată de această schimbare bruscă; dar își dădu seama că nu e timp de pierdut, căci scădea repede; trebuia îndată să mănânce puțin din cealaltă bucățică. Bărbia îi era atât de îndesată în picior, încât abia mai avea loc să deschidă gura; dar în cele din urmă o deschise și reuși să înghită o fărâmă și din bucățica mâinii stângi.

— Ce bine că pot să mișc iar capul! exclamă Alice încântată, dar în clipa următoare se sperie din nou, căci nu-și mai găsea umerii. Tot ce vedea, când privea în jos, era o lungime imensă de gât, care părea a se înălța ca un lujer dintr-o mare de frunziș verde, ce se zărea așternut departe, sub ea.

— Ce-o fi verdeața aia multă? zise Alice. Și ce s-or fi făcut umerii mei? Și, bietele mele mâini, cum de nu vă pot vedea?

Vorbind, își mișca mâinile de colo până colo, dar fără altă urmare decât că îndepărtatul frunziș de sub ea tremura nițeluș.

Cum se părea că nu-i chip să-și ducă mâinile la cap, încercă să-și aplece capul până va da de mâini – și fu încântată să vadă că gâtul îi era mlădios ca un șarpe.

Tocmai reușise să-l aplece, unduit într-un zigzag grațios, și se pregătea să-l cufunde printre frunze (descoperise că acestea nu erau decât coroanele copacilor sub care umblase), când un sâsâit aprig o făcu să se tragă înapoi cu grabă: un porumbel mare îi zburase în obraz și o bătea mânios cu aripile.

— Șarpe! țipa Porumbelul.

— Nu sunt șarpe! protestă Alice indignată. Dă-mi pace!

— Ba ești șarpe! repetă Porumbelul, dar cu glas ceva mai potolit, apoi adăugă aproape plângând: Am încercat în toate felurile – și tot degeaba! Nu-i chip să le intri în voie!

— Nu înțeleg câtuși de puțin despre ce vorbiți – zise Alice.

– Am încercat prin rădăcinile arborilor, am încercat în malul apei, am încercat prin tufișuri – continuă Porumbelul, fără a lua seama la ea. Dar șerpii ăștia... Nu poți să-i împaci!

Alice era tot mai nelămurită; gândi însă că n-avea rost să mai spună nimic până nu va termina de vorbit Porumbelul.

– Ca și cum n-ar fi destulă osteneală cu clocitul ouălor – zise Porumbelul. Trebuie să mai fi și cu ochii în patru după șerpi, zi și noapte! Niciun picușor n-am dormit, de trei săptămâni!

– Îmi pare foarte rău c-ați avut supărări – spuse Alice, care acum începea să înțeleagă păsul Porumbelului.

– Și tocmai când alesesem cel mai înalt copac din pădure – continuă Porumbelul, ațâțându-i-se iar glasul – și tocmai când gândeam că în sfârșit am scăpat de ei, poftim, se ivesc iar din senin, șerpește, cu tertipurile lor! Brr! Șarpe!

– Dar eu nu sunt șarpe, ți-am mai spus! îl încredință Alice. Eu sunt o... eu sunt o...

– Da, sigur! Ce ești atunci? zise Porumbelul. Văd eu că te căznești a născoci ceva!

– Eu... eu sunt o fetiță – zise Alice, cam cu îndoială, amintindu-și de câte ori se prefăcuse în acea zi.

– Nu zău, ce mai scorneală! răspunse Porumbelul, pe un ton de adânc dispreț. Am văzut eu destule fetițe în viața mea, dar *niciuna* cu un gât ca ăsta! Nu, nu! Ești șarpe, degeaba tăgăduiești. Acuși o să-mi spui că n-ai gustat niciodată un ou!

– Am gustat ouă, desigur – zise Alice, căci era un copil care spunea totdeauna adevărul – fiindcă, știți, fetițele mănâncă și ele ouă, ca și șerpii.

– Nu cred asta – spuse Porumbelul – dar dac-o fi așa, atunci înseamnă că sunt și ele un fel de șerpi; asta-i tot ce pot să spun.

Era o idee atât de nouă pentru Alice, încât amuți câteva clipe, ceea ce-i dete Porumbelului răgaz să adauge:

– Te uiți după ouă, las' că știu eu; și dacă-i așa, ce-mi pasă mie de ești fetiță, ori șarpe?

— Da-mi pasă *mie* foarte mult – se grăbi să spună Alice – numai că din întâmplare nu mă uit după ouă; și chiar dacă aş face una ca asta, nu le-aş lua pe-ale duminică; mie nu-mi plac ouăle crude.

— Atunci pleacă de-aici! zise Porumbelul îmbufnat, aciundu-se iarăşi în cuibul lui.

Alice se ghemui printre copaci – cu chiu cu vai, fiindcă gâtul i se încurca mereu printre crengi, şi una, două, trebuia să stea să şi-l descurce. După câţva timp îşi aminti că încă mai ţinea în mâini cele două bucăţele de ciupercă şi se apucă să ronţăie, cu mare grijă, câte-un pic, când dintr-o bucată, când din cealaltă – ba crescând, ba scăzând – până ce, în sfârşit, văzu că izbutise să ajungă la înălţimea ei obișnuită.

De atâta vreme nu mai fusese cât de cât normală ca statură, încât la început i se păru foarte curios; dar în câteva minute se obișnuie şi începu iar să stea de vorbă cu sine însăşi, cum prinsese obiceiul. „Bravo, acum am împlinit jumătate din ce-aveam de gând! Uluitoare sunt schimbările astea... niciodată nu ştiu ce-o să devin, de la un minut la altul! Totuşi, iată c-am revenit la măsura mea obișnuită; ceea ce am de făcut acum, întâi şi întâi, e să pătrund în grădina aceea frumoasă. Mă-ntreb, oare cum pot face asta?”

Vorbind astfel, ajunse deodată într-un luminiş, unde se găsea o casă, nu mai înaltă de vreo patru picioare.

„Oricine ar locui aici – gândi Alice – n-are rost să intru la ei cu statura pe care o am acum: vai, da' şi-ar ieşi din fire de spaimă!”

Aşa că începu să ronţăie iar binişor din bucăţica ce-o ţinea în mână dreaptă şi nu cutează să se apropie de casă înainte de a fi scăzut la vreo nouă degete.

Capitolul VI

PURCEL CU PIPER

UN MINUT, DOUĂ, STĂTU și se uită la casă, întrebându-se ce să facă mai întâi, când deodată se ivi, alergând dinspre pădure, un lacheu (Alice îl consideră lacheu, fiindcă era îmbrăcat în livrea; altminteri, judecînd după fața lui, ar fi zis că-i un pește). Acest lacheu se apropie de casă și ciocăni tare în ușă. Îi deschise un alt lacheu în livrea, cu o față rotundă și ochi mari, ca de broască. Amândoi lacheii aveau părul pudrat și aranjat în bucle ce le acopereau tot capul.

Alice observă toate astea și – foarte curioasă să afle despre ce era vorba – se dădu puțin mai la o parte, în pădure, ca să asculte.

Întâi și întâi, Lacheul-Pește scoase la iveală, de sub braț, o scrisoare mare – aproape cât el de mare – pe care i-o înmână celuilalt, spunând, pe un ton solemn:

– Pentru Ducesă. O invitație la crochet din partea Reginei.

Lacheul-Broască repetă, pe același ton solemn, doar întorcând nițel cuvintele:

– De la Regină. O invitație la crochet pentru Ducesă.

Apoi își făcură unul altuia câte-o plecăciune adâncă și buclele li se amestecară.

Alice se prăpădea de răs uitându-se la ei; alergă înapoi în pădure să se ascundă, de frică să n-o audă cei doi, și când scoase iar capul ca să privească, Lacheul-Pește plecase, iar celălalt ședea pe jos, aproape de ușă, și se holba la cer, prosteste.

Alice merse cu sfială până la ușă și bătu.

– N-are niciun rost să bați – zise Lacheul – pentru două motive: mai întâi, fiindcă eu sunt de aceeași parte a ușii ca și dumneata; al doilea, pentru că cei dinăuntru fac atâta gălăgie, că tot nu te-aude nimeni.

Și într-adevăr, dinăuntru se auzea un scandal nemaipomenit: niște neîncetate urlete și strănuturi, și – una, două – câte un trosnet puternic, de parcă s-ar fi fărâmat în bucăți vreo farfurie sau vreo oală.

– Atunci – zise Alice – cum să intru?

– Ar mai avea rost să bați – vorbe înainte Lacheul, fără să țină seama de spusele ei – dacă ar fi ușa asta între noi. De pildă, dacă ai fi înăuntru, dumneata ai putea să bați și eu aș putea să-ți deschid, înțelegi?

Pe când vorbea, se holba întruna la cer și Alice socoti că asta era hotărât nepoliticos. „Dar poate că nu-i vina lui – își zise apoi – n-o fi putând altfel; are ochii atât de aproape de creștetul capului! Dar în tot cazul ar putea să răspundă la întrebări.”

– Cum să intru? repetă cu glas tare.

Lacheul zise:

– Eu o să șed aici până mâine.

În clipa aceea, ușa casei se deschise și zbură prin ea, chiar peste capul Lacheului, o farfurie mare; îi atinse în treacăt nasul și zbură mai departe, până se fărâmă de-un copac.

– ... sau poate și până poimâine – continuă Lacheul, pe același ton, de parcă nu s-ar fi întâmplat nimic.

– *Cum* să intru? întrebă iar Alice, cu glas mai tare.

– Păi, vorba e *dacă* trebuie să intri! zise Lacheul. Asta-i vorba, întâi și întâi, înțelegi dumneata?

Adevărul ăsta era, fără îndoială, numai că Alicei nu-i prea plăcu să-l audă.

– E îngrozitor – bombăni pentru sine – cum te contrazic toate ființele astea! Să înnebunești, nu alta!

Între timp, Lacheul găsisese un bun prilej ca să-și repete observațiile de adineauri, cu oarecari înflorituri:

– Eu o să șed aici *întruna*, zile întregi.

– Și eu ce să fac? zise Alice.

– Ce dorești – zise Lacheul și începu să fluiera.

– A! Degeaba stau la discuție cu ăsta – zise Alice disperată – e tâmpit de-a binelea!

Apoi deschise ușa și intră.

Ușa ducea de-a dreptul într-o bucătărie mare, plină de fum de la un capăt la altul. În mijloc, pe un scăunel cu trei picioare, ședea Ducea, cu un copil mic în brațe. Bucătăreasa sta aplecată deasupra focului și amesteca într-un ceaun mare, ce părea plin cu supă.

„Cu siguranță că a pus prea mult piper în supă!” își zise Alice, printre strănuturi.

Într-adevăr, prea era încărcat aerul cu miros de piper. Până și Ducea strănuta din când în când; iar copilașul ba urla, ba strănuta, fără încetare. Singurele ființe din bucătărie care nu strănutau erau bucătăreasa și o pisică mare, ce sta pe vatră, rânjind cu gura până la urechi.

– Sunteți bună să-mi spuneți – zise Alice, cu nițică sfială, fiindcă nu era prea sigură dacă se cuvenea să vorbească ea întâi – de ce rânjește așa pisica dumneavoastră?

– Fiindcă-i o pisică din Cheshire⁶ – zise Ducea – de-aia, Porcule!

Ultimele cuvinte le rosti tam-nesam, atât de mânioasă, încât Alice mai că sări în sus; dar îndată văzu că nu-i erau adresate ei, ci copilașului, încât prinse curaj și vorbi mai departe:

– Nu știam că pisicile din Cheshire totdeauna rânjesc; de fapt, nici nu știam că pisicile știu să rânjească.

– Toate știu – zise Ducea – și mai toate rânjesc.

– Eu nu știu niciuna care să rânjească – zise Alice foarte cuviincios, bucuroasă că încropise o convorbire.

– Multe nu știi tu, mai e vorbă – răspuse Ducea.

Alisei nu-i plăcu deloc tonul cu care-i spusese asta și gândi c-ar fi mai bine să găsească alt subiect de conversație. În timp ce șovăia cam ce să aleagă, bucătăreasa luă de pe foc ceaunul cu supă și, îndată după aceea, se apucă să arunce cu tot ce găsea la îndemână în Ducea și în copil – întâi cu vătraiul, apoi urmă o ploaie de tingiri, tăvi și farfurii. Ducea, chiar când o nimerea câte ceva, făcea de parcă nici n-ar fi băgat de seamă, iar copilul urla oricum atât de tare, încât era cu neputință să știi dacă-l supărau ori nu loviturile.

⁶ În limba engleză există zicala: „Rânjește ca o pisică de Cheshire”. (n. t.).

— Ah, te rog, bagă de seamă ce faci! strigă Alice, sărind îngrozită de la locul ei. Vai, să știi că i-a rupt *drăguțul* de născior! exclamă iarăși, când o cratiță neobișnuit de mare zburase chiar pe lângă nasul copilului, mai să i-l strivească.

— Dacă și-ar vedea fiecare de treaba lui — mârâi Ducea — s-ar mișca lumea cu mult mai repede.

— Dar asta n-ar fi de niciun folos — zise Alice, foarte bucuroasă că avea prilej să arate și ea nițel ce știe. Gândiți-vă, cum s-ar mai descurca cu ziua și cu noaptea? Fiindcă, nu-i așa, îi trebuiesc pământului douăzeci și patru de ore ca să se sucească în jurul axei sale.

— Fiindcă veni vorba de sucit — zise Ducea — sucește-i gâtul!

Alice aruncă o privire cam înfricoșată spre bucătăreasă, ca să vadă dacă are de gând să ia în serios această idee de-a Ducesei, dar bucătăreasa amesteca de zor în supă și părea să nici nu asculte, încât Alice cutează să vorbească înainte:

— Douăzeci și patru de ore, dacă nu mă-nșel — sau douăsprezece?

— Am...

— Ah, ce tot mă plictisești pe mine cu de-alde astea! zise Ducea. Niciodată n-am putut să sufăr cifrele!

Apoi se apucă iar să adoarmă copilul, cântându-i un fel de cântec de leagăn și zguduindu-l zdravăn la sfârșitul fiecărui vers:

*Fii aspră cu micuțul tău,
Și bate-l când strănută;
Strănută fiindcă este rău.
Știe că te-ntărată.*

(alăturându-i-se bucătăreasa și copilul):

Hapciu! Hapciu! Hapciu!

Pe când Ducea cântă cea de-a doua strofă, îl tot zguduia cu strășnicie pe copil, care, bietul de el, urla atât de tare, încât Alice abia deslușea vorbele cântecului:

*Sunt aspră cu micuțul meu,
Îl bat dacă strănută;
Îi prinde bine, zic și eu,
Papara, și-i ajută!*

COR

Văleu! Văleu! Văleu!

— Poftim, dacă vrei, vezi tu nițel de el! îi spuse Ducesa Alisei, zvârlind copilul spre ea. E timpul să mă-mbrac, ca să merg să joc crochet cu Regina – și ieși în grabă din odaie.

Bucătăreasa aruncă după ea o tingire, care însă abia o atinse.

Alice îl prinse cu greu pe copil, fiindcă mititelul avea o formă ciudată: ținea brațele și picioarele întinse în lături. „Parc-ar fi o stea de mare”, gândi fetița.

Când îl prinse, sforăia bietul de el ca o locomotivă – și timp de un minut-două se tot încovriga și iar se întindea, încât Alice cu chiu cu vai izbutea să-l țină.

De îndată ce se lămurii ce-avea de făcut ca să-l poată purta în brațe, îl duse afară la aer (trebuia să-l sucească într-un fel de nod și, ca să nu se mai poată desface, să-i apuce strâns urechea dreaptă și piciorul stâng).

„Dacă nu-l iau cu mine pe copilul ăsta – se gândea Alice – într-o zi-două au să-l omoare; nu-i oare o crimă să-l las aici?

Ultimele cuvinte le spuse cu glas tare.

Mititelul grohăi, de parcă i-ar fi răspuns (de la un timp nu mai strănuta).

– De ce grohăi? îl mustră Alice. Nu-i deloc cuviincios să te exprimi astfel.

Copilașul iarăși grohăi și atunci Alice, foarte îngrijorată, îi cercetă fața, ca să vadă ce e cu el. Fără îndoială, avea nasul din cale-afară de cârn – semăna mai mult a râț, decât a nas; iar ochii i se făceau tot mai mititei – prea erau mici pentru un copil. Toate astea nu-i plăceau deloc Alisei.

„Dar poate c-o fi din pricina plânsului – gândi, și se uită iar în ochii copilului, să vadă urme de lacrimi. Nu, nici urmă de lacrimi!”

– Dacă ai de gând să te prefaci într-un purcel, dragul meu – zise Alice, foarte serioasă – eu, una, nu mai vreau să am de-a face cu tine. Ai grijă!

Bietul mititel iar hohoti (sau grohăi, nu puteai desluși care din două) și mai merșeră câțva timp, în tăcere.

Alice tocmai începuse a se întreba în sinea ei: „Când o s-aduc acasă vietatea asta, ce-o să fac cu ea?”, când pruncul grohăi din nou, atât de tare, că Alice, îngrijorată, îi cercetă iar chipul. De data asta nu mai încăpea îndoială: era un purcel în toată regula, încât Alice își dădu seama că n-avea absolut niciun rost să-l ducă mai departe.

Așa că îl puse jos și fu foarte ușurată văzându-l tropăind frumușel către pădure.

„Când ar fi crescut mare – își zise – ar fi fost un copil groaznic de urât; dar ca purcel mi se pare foarte drăguț.” Și începu a se gândi la alți copii pe care-i cunoștea, cărora le-ar fi stat foarte bine ca porci – și tocmai își spunea: „Dacă ai ști cum să-i prefaci de-adevărat...” când, deodată, rămase foarte mirată văzând pisica de Cheshire agățată de creanga unui copac din apropiere.

Pisica doar se hlizi când o văzu. Alisei i se păru destul de blândă, totuși avea niște gheare *foarte* lungi și o mulțime de dinți ascuțiți, încât Alice își dădu seama că se cuvenea s-o trateze cu respect.

– Pisicuță de Cheshire – începu, cu oarecare sfială, fiindcă nu știa deloc dacă o să-i placă acest nume.

Dar Pisica nu făcu altceva decât să rânjească și mai tare.

„Ei, deocamdată văd că-i pare bine”, gândi Alice și vorbi înainte.

– Vrei, te rog, să fii atât de bună și să-mi spui în ce direcție s-o iau ca să plec de-aici?

– Asta depinde foarte mult de locul unde vrei s-ajungi – zise Pisica.

– Nu prea îmi pasă unde ajung – zise Alice.

– Atunci n-are importanță în ce direcție o iei – zise Pisica.

– ... numai s-ajung undeva – adăugă Alice, drept explicație.

– O, bineînțeles că ajungi, dacă mergi cât trebuie.

Asta nu era de tăgăduit, își dete seama Alice, și încercă altă întrebare:

– Cam cine stă pe-aici pe-aproape?

– În partea aceea – spuse Pisica, fluturând într-acolo laba dreaptă – stă un Pălărier; iar în partea asta – și flutură cealaltă labă – stă un iepure de Martie⁷. Te poți duce la oricare dintre ei; amândoi sunt nebuni.

– Dar eu n-am chef să mă duc printre nebuni – ripostă Alice.

– A, n-ai ce-i face – zise Pisica. Toți suntem nebuni pe-aici. Și eu sunt nebună. Și tu ești nebună.

– De unde știi că sunt nebună? întrebă Alice.

– Trebuie să fii – zise Pisica – altfel ce căutai pe-aici?

Alice nu fu deloc convinsă că asta era o dovadă; totuși continuă să întrebe:

– Și de unde știi că *tu* ești nebună?

– Păi, mai întâi de toate, câinele e nebun? Nu e, zic eu. Așa-i?

– Cred că așa-i – zise Alice.

– Ei – vorbi mai departe Pisica – câinele mârâie când se supără și dă din coadă când se bucură. Da' eu mârâi când mă bucur și dau din coadă când mă supăr. Așa că sunt nebună.

⁷ În limba engleză există o zicală: „Nebun (sau zăpăcit) ca un iepure de martie“ (luna când odrăslesc iepurii).

- Eu zic că torci, nu că mârâi – spuse Alice.
- Zi-i cum vrei – spuse Pisica... Și tu joci azi crochet cu Regina?
- Mi-ar plăcea foarte mult – zise Alice – dar n-am fost invitată până

acum.

- O să mă vezi acolo – zise Pisica, și pieri.

Alice nu fu prea mirată; se obișnuise cu ciudățeniile. Pe când încă se mai uita la locul unde stătuse Pisica, deodată aceasta apărură iar.

- Ascultă, ce s-a făcut copilul? Era cât p-aci să uit să te întreb.

– S-a prefăcut în purcel – răspunse Alice liniștită, de parcă Pisica s-ar fi întors în chip firesc.

- Am știut eu c-așa o să fie – zise Pisica și iarăși pieri.

Alice mai stătu puțin, căci se cam aștepta s-o vadă apărând din nou, dar Pisica nu mai apărură, așa că, după un minut-două, Alice o porni înspre partea unde aflase că sta lepurele de Martie. „Pălărieri am mai văzut – își zise – tot mai interesant o să fie lepurele de Martie; și acum, fiind luna mai, poate că n-o să fie nebun rău – în tot cazul, are să fie mai puțin nebun ca în martie.”

Pe când își vorbea așa, ridică ochii și – poftim! – iar ședea Pisica pe o creangă de copac.

- Ai zis purcel ori cercel? spuse Pisica.

– Am zis purcel – răspunse Alice – și mi-ar plăcea să nu mai tot apari și să dispari chiar așa, fără veste – m-ai amețit, nu alta.

– Bine – zise Pisica, și de data asta dispărură încet de tot, începând cu vârful cozii și sfârșind cu rânjetul, care mai zăbovi câțva timp, după ce tot restul pisicii dispărură.

„Ce curios! gândi Alice. Pistică fără rânjet am mai văzut, dar rânjet fără pistică! Așa ceva n-am pomenit de când trăiesc.”

Nu mai înaintă mult și dădu cu ochii de casa lepurelui de Martie; își închipui că aceea era, pentru că hogeacurile se înălțau în chip de urechi, iar acoperișul era stuhuit cu păr de iepure.

Era o casă atât de mare, încât Alice nu prea se încumetă să se apropie până nu mai ronțai nițeluș din bucățica de ciupercă ce-o ținea în mână stângă, ca să crească la vreo trei palme. Chiar și așa, merse spre casă cu

oarecare șovăială, zicându-și: „Dar dacă totuși e nebun rău! mai bine mă duceam să-l văd pe Pălărier!”

Capitolul VII

CEAIUL NEBUNILOR

SUB UN COPAC, în fața casei, era pusă o masă, la care lepurele de Martie și Pălărierul luau ceaiul. Între ei ședea un Bursucel, care dormea buștean; ceilalți doi îl foloseau drept pernă, proptindu-și coatele pe el și vorbind pe deasupra capului său.

„Foarte neplăcut pentru Bursucel – gândi Alice – dar cum tot doarme, bănuiesc că nu-l supără.”

Masa era mare, dar toți trei ședeau. Înghesuiți într-un colț.

– Nu e loc! Nu e loc! Strigară, când o văzură venind.

– E loc destul! spuse Alice indignată, și se așeză într-un fotoliu mare, la un capăt al mesei.

– Vrei puțin vin? o întrebă îmbietor lepurele de Martie.

Alice se uită de-a lungul mesei, dar nu văzu altceva de băut decât ceai.

– Nu văd vin defel – zise.

– Nici n-avem – spuse lepurele de Martie.

– Nu prea e politicos din partea dumitale să oferi ce nu ai – zise Alice supărată.

– Nu prea e politicos nici din partea dumitale să te așezi fără să fii poftită – răspunse lepurele de Martie.

– N-am știut că e masa dumitale – spuse Alice. E pusă pentru mult mai mulți decât trei.

– Ai părul prea lung, de ce nu ți-l tai? zise Pălărierul.

Erau primele cuvinte pe care i le spunea; până acum doar se uitase la ea, cu mare curiozitate.

– Și dumneata de ce faci observații nepoliticoase? spuse Alice, cu oarecare asprime. Ar trebui să știi că nu e frumos.

Auzind acestea, Pălărierul făcu niște ochi foarte mari, dar de spus nu spuse decât:

– Ce asemănare e între o coțofană și o masă de scris?

„Ei, acum o să ne distrăm nițeluș! Își zise în gândul ei

Alice. Mă bucur c-au început să spună ghicitori” – iar tare spuse:

– Cred c-o să pot ghici asta.

– Vrei să zici că gândești c-ai putea găsi răspuns la întrebarea asta?
zise lepurele de Martie.

– Chiar așa.

– Atunci spune ce gândești – continuă lepurele nebun.

– Așa și fac – răspunse ea repede – sau cel puțin gândesc ce spun –
e totuna, nu?

– Ba nu-i deloc totuna – spuse Pălărierul. Păi, atunci ar însemna că:
„Văd ce mănânc” e totuna cu: „Mănânc ce văd”.

– Ar însemna – adăugă lepurele nebun – că: „îmi place ce găsesc” e
totuna cu: „Găsesc ce-mi place!”

– Ar însemna – adăugă Bursucelul, care părea a vorbi în somn – că:
„Respir când dorm” e totuna cu: „Dorm când respir!”

– La tine e totuna – zise Pălărierul.

Aci conversația încetă și un minut șezură cu toții tăcând, în timp ce
Alice căuta să-și amintească ce știe despre coțofane și mese de scris și
nu-și amintea mare lucru.

Pălărierul fu cel dintâi care rupse tăcerea.

– A câta zi din lună e azi? zise, îndreptându-se către Alice; își scosese
din buzunar ceasornicul și se uita la el necăjit, scuturându-l din când în
când și ținându-l lângă ureche.

Alice se gândi puțin, apoi spuse:

– A patra.

– Cu două zile în urmă! oftă Pălărierul. Ți-am spus să nu ungi roțile cu
unt! Adăugă, uitându-se mânios la lepure.

– Era un unt foarte gustos – răspunse acesta blajin.

– Da, dar odată cu untul or fi intrat și ceva firimituri de pâine –
bombăni Pălărierul. Nu trebuia să ungi roțile cu cuțitul de pâine.

lepurele de Martie luă ceasul și se uită la el posomorit; apoi îl muie în
ceașca sa cu ceai; dar nu găsi ceva mai bun de spus decât ce spusese și
mai înainte:

— Într-adevăr, era un unt foarte gustos.

Între timp, Alice, oarecum curioasă, privea peste umărul lui, să vadă ce face cu ceasul.

— Ce mai ceas nostim! zise. Arată ziua lunii și nu arată ora!

— De ce-ar arăta ora? mormăi Pălărierul. Parcă ceasul dumitale arată anul?

— Bineînțeles că nu – răspunse Alice, fără să pregete – dar asta fiindcă stă așa mult în același an.

— La fel și-al meu – zise Pălărierul.

Alice rămase foarte uluită.

Ce spusese Pălărierul părea să n-aibă nicio noimă și totuși vorbise englezește, în limba ei.

— Nu prea înțeleg – zise ea pe cât putu de politicoasă.

— Bursucul iar doarme – spuse Pălărierul și-i turnă un pic de ceai fierbinte pe nas.

Bursucelul scutură din cap, enervat, și spuse, fără a deschide ochii:

— Desigur, desigur, tocmai asta era să spun și eu.

— Ai reușit să dezlegi ghicitoarea? Se îndreptă acum Pălărierul către Alice.

— Nu, n-am reușit – răspunse Alice – care-i răspunsul?

— Habar n-am! răspunse Pălărierul.

— Nici eu – spuse lepurele nebun.

Alice oftă, plictisită. Apoi zise:

— Cred c-ați putea folosi mai bine timpul decât să-l irosiți cu ghicitori fără dezlegare.

— Timpul! făcu Pălărierul. Eu, dacă vrei să știi, scriu „Timpul” cu literă mare, fiindcă știu cât îi place să-l respecti. E supărăcios, mie-mi spui?

— Nu prea vă înțeleg – zise Alice.

— Păi sigur! făcu Pălărierul, clătinând din cap cu dispreț. Ce știi tu despre Timp! Vorbești de parcă l-ai cunoaște – și, când colo, pun rămășag că nici măcar nu i-ai vorbit vreodată!

— Asta s-ar putea – zise Alice chibzuind. Dar la lecția de muzică știu să bat timpul.

— Aha! — zise Pălărierul — acum înțeleg. Nu rabdă să fie bătut. Vezi, dacă nu l-ai supăra și dac-ați fi prieteni, ar pune oricând ceasul cum vrei tu. De pildă, să zicem c-ar fi nouă dimineața, când trebuie să te apuci de lecții. Ei, c-o șoptică îi dai a înțelege Timpului ce dorești — și, hopa, se-nvârte ceasul, într-o clipă, până la unu și jumătate — și iaca ora prânzului!

— Bine-ar fi să fie! șopti pentru sine lepurele de Martie.

— Asta ar fi strașnic, într-adevăr — zise Alice, gânditoare — dar vezi că atunci nu mi-ar fi încă foame.

— La început poate că nu — zise Pălărierul — dar n-ai decât să ții ceasul în loc, la unu și jumătate, cât vrei.

— Dumneata așa faci? întrebă Alice.

Pălărierul dădu din cap, amărât.

— Eu nu pot! Răspunse. Ne-am certat astă-primăvară, prin martie, chiar înainte de s-a scrântit dumnealui de colo (și arată cu lingurița de ceai spre lepurele de Martie). Era la marele concert dat de Regina de Cupă și eu trebuia să cânt:

Sclip, sclip, sclip, sclipești, maimuță,

Ei fi oare aghiută?

Cunoști cântecul, nu?

— Parcă l-aș cunoaște... — zise Alice.

— Mai departe știi cum e — continuă Pălărierul:

Sus, deasupra lumii zbori,

Ca un ceainic printre nori⁸.

Aci Bursucelul tresări și începu să cânte prin somn:

— Printre nori, printre nori, printre nori — și tot așa mereu, ca o morișcă stricăță, de trebuiră să-l ciupească, pentru a-l face să tacă.

— Ei, nici n-apucasem să termin primul vers — vorbi înainte Pălărierul — că Regina a sărit în sus ca friptă și-a început să zbiere: „Masacrează Timpul! Să i se taie capul!”

8 Pălărierul cântă aiurea o binecunoscută poezioară englezească pentru copii, care în românește ar suna cam așa:

Sclip, sclip, sclip, sclipești, steluță,

Ce-i fi tu oare, drăguță?

Sus, deasupra lumii zbori,

Giuvaer sclipind în nori. (n.t.)

– Ce sălbăticie! E îngrozitor! exclamă Alice.

– Și de-atunci – continuă Pălărierul, cu glas jalnic – s-a supărat Timpul pe mine și nici vorbă să mai îmi facă ceva pe plac! Acuma e întruna ora șase.

Alice se lumină dintr-o dată:

– De asta sunt atâtea cești și farfurioare pe masă? întrebă.

– Firește – oftă Pălărierul – fiind mereu ora ceaiului, nu mai avem când să le spălăm între timp.

– Și atunci probabil că vă mutați de la o ceașcă la alta, nu-i așa? întrebă Alice.

– Chiar așa, pe măsură ce le folosim – răspuse Pălărierul.

– Dar ce se-ntâmplă când ajungeți iar la prima ceașcă? îndrăzni Alice să întrebe.

– Ce-ar fi să mai schimbăm subiectul? întrerupse lepurele de Martie, căscând. A început să mă plictisească. Propun ca domnișoara să ne spună o poveste.

– Nu cred că știu vreuna – spuse Alice, îngrijorată de această propunere.

– Atunci să povestească Bursucelul! strigară ceilalți doi. Hai, Bursucel, trezește-te!

Și-l ciupiră din amândouă părțile.

Bursucelul deschise alene ochii.

– Nu dormeam – zise cu glas răgușit și slab – am auzit tot ce-ați vorbit.

– Spune-ne o poveste! zise lepurele de Martie.

– Da, spune-ne o poveste! Se rugă de el și Alice.

– Și spune-o repede – adăugă Pălărierul – altfel adormi iar înainte s-o termini.

– Au fost odată trei fete – începu Bursucelul, și urmă cu mare grabă: Și erau surori, și le chema Lizica, Lucica și Tilica; și trăiau în fundul unei fântâni.

– Da' cu ce se hrăneau? întrebă Alice, care totdeauna nutrea mult interes pentru de-ale mâncării.

— Se hrăneau cu melasă⁹ —. Răspunse Bursucelul, după ce se gândi un minut-două.

— Parcă nu-mi vine a crede — spuse blajin Alice — s-ar fi îmbolnăvit.

— Păi s-au și îmbolnăvit — se grăbi să adeverească Bursucelul — au fost foarte, foarte bolnave.

Alice încercă puținel a se gândi cam cum ar fi o asemenea viață năstrușnică; dar era prea greu de închipuit, așa că întrebă din nou:

— Dar de ce trăiau pe fundul unei fântâni?

— Mai ia un ceai — îi spuse Alisei, foarte serios, lepurele de Martie.

— Cum adică să *mai* iau, când până acum n-am luat nimic! se miră Alice, cam jignită.

— Aș înțelege să te miri dacă ți-ar fi spus să iei mai puțin ca nimic — zise Pălărierul — dar mai mult ca nimic e foarte ușor să iei, nu?

— N-a cerut nimeni părerea dumitale — zise Alice.

— Da? Cine face acum observații nepoliticoase? întrebă Pălărierul, foarte radios.

Alice nu prea știu ce să mai răspundă, așa că bău puțin ceai și mănăcă puțină pâine cu unt, apoi iar se întoarse către Bursucel și-și repetă întrebarea:

— De ce trăiau pe fundul unei fântâni?

Bursucelul iar mai stătu un minut-două să se gândească, apoi zise:

— Era o fântână de melasă.

— Nu există una ca asta! Se repezi Alice supărată.

Era gata să mai zică ceva, dar Pălărierul și lepurele de Martie făceau: „Șșț, șșț”, iar Bursucelul spuse îmbufnat:

— Dacă nu poți să fii cuviincioasă, atunci termină tu povestea!

— Nu, te rog, spune mai departe! zise Alice foarte smerită. N-o să te mai întrerup. Poate o fi existând vreuna.

— Una! Ha! făcu Bursucelul indignat. Totuși consimți să povestească mai departe: Și-așa cum spuneam, cele trei fete trăiau pe fundul fântânii... și toată ziua făceau exerciții de desen...

— Ce desenau? întrebă Alice, uitându-și făgăduiala.

9 Melasă – lichid siropos, care rămâne la fabricarea zahărului din sfeclă sau trestie de zahăr, după depunerea zahărului cristalizat; e folosit și ca hrană pentru vite etc. (n.t.)

– Melasă – spuse Bursucelul, fără a se mai gândi de data asta.

– Vreau o ceașcă curată – întrerupse Pălărierul. Hai să ne mutăm toți cu un loc mai încolo.

Zicând așa, se și mută pe locul următor, iar Bursucelul de asemenea. Iepurele de Martie se mută pe locul Bursucelului, iar Alice, vrând-nevrând, trebui să ia locul iepurelui nebun.

Pălărierul fu singurul care profită de pe urma acestui schimb; iar Alice se alese cu un loc mult mai neplăcut ca cel dinainte, fiindcă iepurele nebun tocmai răsturnase din greșeală cana cu lapte în farfuria lui.

Grijulie să nu-l supere iar pe Bursucel, Alice începu foarte prudent:

– Dar nu-nțeleg. Cum puteau scoate melasa ca s-o deseneze?

– Dacă poți să scoți apă dintr-o fântână de apă, de ce n-ai putea să scoți melasă dintr-o fântână de melasă, hm, deșteapto? zise Pălărierul.

Alice nu luă în seamă această observație și se repezi iar, nedumerită, să-l întrebe pe Bursucel:

– Da' n-ai spus că erau înăuntru, în fântână?

Bursucelul răspunse foarte apăsător:

– Am spus că erau în fântâna de *melasă* – și, către ceilalți: Vedeți, nu mă *lasă*!

Alice se fâstâci și iar mai ascultă câțva timp povestea Bursucelului fără să-l întrerupă.

– Făceau exerciții de desen – continuă Bursucelul, căscând și frecându-se la ochi, fiindcă i se făcuse foarte somn – și desenau tot Mul de lucruri... tot ce începe cu litera I...

– De ce cu I? întrebă Alice.

– De ce nu? zise iepurele de Martie.

Alice tăcu.

Bursucelul, între timp, închisese ochii și începuse să moțăie; dar când îl ciupi Pălărierul, se trezi, chițăind speriat, și povesti mai departe:

– ... ce începe cu I, de pildă: iarnă, iarbă, imaginație, imposibilitate... Știți că se zice: „O imposibilitate imposibilă” – ați văzut vreodată desenată o imposibilă?

– Dacă mă-ntrebi pe mine – zise Alice, foarte uluită – nu cred.

– Atunci nu vorbi! O repezi Pălărierul.

Această mojie i se păru Alisei insuportabilă; foarte dezgustată, se ridică și plecă. Bursucelul adormi în aceeași secundă, iar ceilalți păreau să nici nu fi băgat de seamă că plecase, deși ea se uită înapoi de vreo două ori, cam sperând c-au s-o cheme. Când îi văzu ultima oară, încercau să-l vâre pe Bursucel în ceainic.

„În tot cazul, eu acolo nu mai mă duc! își zicea Alice căutând un drum prin pădure. De când trăiesc n-am mai luat ceaiul cu asemenea aiuriți!”

Tocmai pe când vorbea așa, băgă de seamă că unul din copaci avea o ușă care ducea înlăuntrul lui. „Asta-i foarte ciudat! gândi ea. Dar ce nu e ciudat astăzi? Cred că e mai bine să intru îndată.” Și intră.

Se văzu din nou în sala cea lungă și aproape de măsuta de cleștar. „Acuma știu mai bine ce am de făcut”, își spuse, luând mai întâi cheița de aur și descuind ușa care ducea spre grădină. Apoi începu să ronțăie din ciupercă, până se făcu de vreo două palme (păstrase în buzunar o bucățică); după asta trecu prin gănguleț și în sfârșit se văzu în grădina cea frumoasă, printre răzoarele de flori strălucind în toate culorile și printre fântânile ce răspândeau răcoare.

Capitolul VIII

O PARTIDĂ DE CROCHET LA REGINĂ

UN ARBUST STUFOS de trandafiri se înălța aproape de intrarea în grădină; trandafirii înfloriseră albi, dar trei grădinari dădeau zor pe lângă arbust și vopseau florile în roșu. Alisei i se păru foarte ciudată treaba asta și se apropie, să vadă mai de aproape ce făceau.

Când ajunse alături de grădinari, îl auzi pe unul din ei zicând:

— Fii atent, Cinci! Uite cum m-ai stropit cu vopsea!

— Nu-s eu de vină – răspunse Cinci morocănos. Șapte m-a lovit peste cot.

Șapte ridică ochii și spuse:

— Așa, Cinci, dă mereu vina pe alții!

— Tu mai bine să taci! spuse Cinci. *Ieri* am auzit-o pe Regină spunând c-ai merita să ți se taie capul.

— Da' ce-a făcut? întrebă cel care vorbise întâi.

— Asta nu te privește, Doi! îl repezi Șapte.

— Ba îl privește! zise Cinci. Și-o să-i spun: i-a adus bucătăresei, în loc de ceapă, cepe de lalele.

Șapte zvârli pensula jos și tocmai striga:

— Așa nedreptate mai rar!

Când, din întâmplare, dete cu ochii de Alice, care stătea și-i observa. În clipa aceea se opri; ceilalți se întoarseră și o văzură și ei, și toți îi făcură o plecăciune adâncă.

— Vreți să fiți așa de buni și să-mi spuneți de ce vopsiți trandafirii? întrebă Alice cu oarecare sfială.

Cinci și Șapte nu ziseră nimic, ci priviră spre Doi. Doi începu, cu glas scăzut, ca și cum i-ar fi fost teamă să nu-l audă cineva:

— Știți, domnișoară, de fapt în locul ăsta trebuia să fie o tufă de trandafiri roșii, iar noi, din greșeală, am sădit un trandafir alb, și dacă

descoperă Regina boroboața asta, pune să ne taie capul la toți. Așa că încercăm și noi să facem ce putem, înainte să vină dânsa.

Chiar atunci Cinci, care-și plimba îngrijorat privirile prin grădină, exclamă: „Regina! Regina!” și într-o clipă cei trei grădinari se aruncară cu fața la pământ. Se auzi tropot de pași – se apropia alaiul Reginei. Alice întoarse capul, foarte curioasă să o vadă.

În fruntea alaiului pășeau zece oșteni, purtând halebarde în formă de trefle; aveau aceeași înfățișare ca și cei trei grădinari: lunguiți și turtiți, iar mâinile și picioarele le țineau întinse spre cele patru colțuri.

Urmară zece curteni; în loc de diamante purtau, presărate peste tot veșmântul, carouri. Ca și oștenii, treceau doi câte doi.

După ei veneau copiii perechii regale; erau zece la număr și drăguții de ei țopăiau voioși, ținându-se de mână doi câte doi; toți erau împodobiți cu inimi. Urmau oaspeții – cei mai mulți dintre ei regi și regine. Printre dânșii, Alice îl recunoscuse pe Iepurele Alb; era plin de neastâmpăr, vorbea pripit și zâmbea la orice se spunea. Trecu pe lângă ea fără s-o observe.

În urma acestora venea Fantele de Cupă, purtând coroana regelui pe o pernă de catifea purpurie.

Tot acest măreț alai fu încheiat de *Regele și Regina de Cupă*, împodobiți de sus până jos cu inimi.

Alice se întreba dacă nu cumva s-ar cuveni să stea și ea cu fața la pământ, ca cei trei grădinari, dar nu-și amintea să fi auzit că asta-i obligatoriu când asiești la o paradă. „Și-apoi – își zicea ea – la ce folos toată parada, dacă lumea trebuie să stea cu fața la pământ și să n-o vadă?”

Așa că rămase unde se găsea și așteptă.

Când alaiul trecu prin fața Alisei, cu toții se opriră și se uitară la ea, iar Regina întrebă cu asprime:

— Asta cine e?

Pe Fantele de Cupă îl întrebase, dar el, drept răspuns, făcu doar o plecăciune și zâmbi.

— Neghiobule! spuse Regina, dând arțăgos capul pe spate, apoi se întoarse către Alice: Cum te numești, fetițo?

— Mă numesc Alice, cu voia Majestății Voastre – rosti dânsa foarte cuviincioasă, dar în gândul ei adăugă: „A, nu-s decât un pachet cu cărți de joc, la urma urmelor. N-are de ce să-mi fie teamă de ei!”

— Și ăștia cine sunt? întrebă Regina, arătând cu degetul spre cei trei grădinari așternuți la pământ în preajma tufei de trandafiri.

Fiindcă, vedeți dumneavoastră, cum stăteau ei cu fața la pământ, iar pe spate purtau aceleași semne ca și toți ceilalți, n-avea cum să știe de erau grădinari, ori soldați, ori curteni, ori poate chiar trei dintre copiii ei.

— De unde să știu eu? răspunse Alice, mirată de propria-i îndrăzneală. Nu-i treaba mea!

De mânie, Regina se făcu roșie ca focul și, după ce se holbă o clipă la Alice, cu niște ochi de fiară sălbatică, prinse a răcni:

— Tăiați-i capul! Tăiați-i...

— Prostii! zise Alice răspicat; și Regina tăcu.

Regele îi puse mâna pe braț și spuse, șovăielnic:

— Gândește-te, draga mea, nu-i decât o copilă!

Regina îi întoarse spatele, mânioasă, și-i porunci Fantelui:

— Întoarce-i cu fața-n sus, să-i văd!

Fantele făcu ce i se poruncise: îi întoarse pe cei trei, foarte grijuliu, cu vârful piciorului.

— Ridicați-vă! țipă Regina, cu glas ascuțit.

Cei trei grădinari săriră în picioare într-o clipită și începură a face plecăciuni Regelui, Reginei, prințșorilor și tuturor celor de față.

— Isprăviți odată! urlă Regina. M-ați amețit! Apoi, îndreptându-se către tufa de trandafiri: Ce faceați aici?

— Cu voia Majestății Voastre – bâlbâi Doi, foarte smerit, punând un genunchi la pământ – încercam să...

— Las' c-am înțeles! tună Regina (între timp se uitase de aproape la trandafiri). Tăiați-le capul!

Și alaiul se urni din loc, rămânând în urmă doar trei oșteni, pentru a executa ordinul Reginei. Nefericiții grădinari alergară către Alice, nădăjduind că-i va scăpa.

— N-o să vi se taie capul! îi liniști Alice, și-i băgă pe toți trei într-un ghiveci mare de flori pe care-l găsi la îndemână.

Cei trei oșteni umblară o clipă-două de colo-colo, uitându-se după inovații ce urmau să fie executate, apoi o luară la picior și se alăturară foarte liniștiți convoiului.

— Le-au căzut capetele? zbieră Regina.

— La poruncă, Majestate! Li s-au dus capetele! strigară oștenii drept răspuns.

— Foarte bine! răcni Regina. Știi să joci crochet?

Oștenii tăcură și-și întoarseră privirile către Alice, căci ei îi fusese adresată întrebarea.

— Știu! răcni Alice.

— Atunci haide! zbieră Regina, iar Alice se alătură convoiului, foarte curioasă de ce-avea să urmeze.

— Ce zi... ce zi frumoasă-i azi! rosti un glas sfios lângă dânsa.

Când se uită, văzu că mergea alături de lepurele Alb, care îi cerceta pe furiș fața, cu priviri neliniștite.

— Foarte frumoasă! răspunse Alice. Ducea unde e?

— Șșt! Șșt! făcu lepureșul, în șoaptă pripită, uitându-se îngrijorat înapoia sa. Apoi se înalță în vârful picioarelor și-i șopti Alisei la ureche: E condamnată la moarte!

— Ce-a făcut? zise Alice.

— Ai spus: „Ce păcat?” întrebă lepurele Alb.

— Aș! zise Alice. Nu cred deloc că e păcat. Am întrebat ce-a făcut.

— I-a tras o palmă Reginei – şușoti lepurele.

Alisei îi scăpă un hohot zglobiu de răs.

— Vai, taci! o opri lepurele, în șoaptă speriată. O să te-audă Regina! Știi cum s-a-ntâmplat? Ducea a venit cam târziu, și Regina i-a spus...

— Treceți toți la locurile voastre! tună Regina, și toți începură să alerge care-ncotro, împiedicându-se unul de altul.

Totuși, după un minut-două, își găsise fiecare locul și începură să joace.

Alice își spunea că în viața ei nu mai văzuse un teren de crochet atât de ciudat – tot numai movilițe și hârtoape – cu arici în loc de mingi și cu

păsări-flamingo¹⁰ vii drept ciocane pentru lovit mingile; iar arcurile le alcătuiau oștenii, îndoindu-și trupurile până la pământ și proptindu-se în mâini.

Cel mai anevoios i se păru Alisei, la început, să-și mânuiască pasărea-flamingo; izbutea ea să-i vâre trupul la subsuoară, cu picioarele atârând în jos, ca să n-o stingherească, dar, de cele mai multe ori, de cum îi întindea frumușel gâtul și se pregătea să lovească ariciul cu capul păsării, flamingo-ul se răsucea brusc și o privea în față cu o mutră atât de aiurită, încât, vrând-nevrând, pe Alice o pufnea râsul. Și când îi împingea iar capul în jos și se pregătea să înceapă, era foarte plictisită descoperind că între timp ariciul nu mai sta ghem, ci se desfășurase și-și lua tălpășița. Și ca și cum toate astea n-ar fi fost de-ajuns, ori de câte ori țintea un loc unde să lanseze ariciul, se ivea în cale câte o moviliță sau câte o hârtoapă; iar soldații-arcuri una-două se sculau și-o luau din loc, spre alte puncte ale terenului. Încât, făcând toate socotelile, Alice se încredință curând că era un joc foarte greu.

Jucătorii jucau toți deodată, fără a aștepta să le vină rândul, certându-se întruna și luptându-se între ei pentru arici. Cât despre Regină, nu trecu mult și fierbea de mânie; umbla încoace și încolo bătând din picior și răcnind: „Zburați-i capul ăstuia! Zburați-i capul ăsteia!”

Alice începu a se neliniști de-a binelea. E drept, n-avusese deocamdată nicio ciocnire cu Regina, dar știa că asta se putea întâmpla din clipă în clipă. „Ce-o să mă fac atunci? se întreba. După cât le place ăstora să taie capete, mai mare mirarea c-au rămas unii în viață!”

Se tot uita pe unde ar putea scăpa și se întreba dacă va izbuti oare s-o șteargă fără s-o vadă careva. Când, deodată, observă că se ivește ceva ciudat în aer; o nedumeri foarte mult la început, dar, după ce se uită bine un minut-două, desluși că era un rânjet și-și zise: „Asta-i Pisica de Cheshire. Acum, cel puțin, o să am cu cine sta de vorbă”.

— Cum te descurci? o întreabă Pisica, de îndată ce-i mijise destulă gură încât să poată vorbi.

10 Flamingo – pasăre de apă, migratoare, mare, cu gâtul și picioarele lungi, cu pene roșii la aripi (Phoenicopterus ruber antiquorum), (n.t.)

Alice așteaptă până se iviră și ochii, apoi îi făcu semn din cap. „Degeaba i-aș vorbi, până nu apar și urechile – gândi – sau cel puțin una din ele.”

După ce mai trecu un minut și apărură tot capul, Alice puse jos pasărea-flamingo și începu să povestească despre joc, foarte bucuroasă că are cine s-o asculte.

Pisica gândea probabil că se arătase cât era nevoie; în tot cazul afară de cap nu mai apărură nimic.

– Am impresia că nu joacă deloc corect – începu a se văita Alice – și se ceartă toți, și fac atâta tărăboi, că nici glasul tău nu ți-l mai auzi. Și par să n-aibă pic de reguli; sau, de vor fi având vreunele, nu le respectă nimeni. Și n-ai idee cât te zăpăcește că-s toate vii. De exemplu, uite colo arcul prin care trebuia eu acum să-mi trec mingea – poftim, a luat-o înspre partea ailaltă a terenului! Și adineauri eram gata-gata să ciocnesc ariciul Reginei, dar când l-a văzut venind pe-al meu, a tulit-o!

– Cum îți place Regina? întrebă Pisica încetișor.

– Deloc – zise Alice – e cum nu se poate mai... Chiar atunci băgă de seamă că Regina stă în spatele ei și trage cu urechea, încât își continuă fraza astfel:... sigur c-o să câștige, așa că aproape nici n-are rost să se mai continue jocul.

Regina zâmbi și trecu mai departe.

– Cu cine vorbești? întrebă Regele, apropiindu-se de Alice și uitându-se cu mare curiozitate la capul Pisicii.

– Cu o prietenă a mea, o Pisică de Cheshire – spuse Alice – dați-mi voie să v-o prezint.

– Nu-mi place deloc cum arată – spuse Regele – totuși îi dau voie să-mi sărute mâna, dacă dorește.

– Nu prea doresc – zise Pisica.

– Nu fi impertinentă – spuse Regele – și nu te uita așa la mine!

Vorbind, se ascunsese îndărătul Alisei.

– Orice pisică se poate uita la un rege – spuse Alice. Am citit asta într-o carte, nu mai știu în care.

– Hm, trebuie să dispară de-aici! hotărî Regele, și strigă spre Regină, care tocmai trecea pe-acolo: Draga mea! Mi-ar plăcea să dispară de-aici această pisică.

Regina avea un singur fel de a soluționa toate dificultățile, fie mari, fie mici.

— Să i se taie capul! spuse, fără să întoarcă măcar o privire într-acolo, ca să vadă despre ce e vorba.

— Am să chem chiar eu gădele – făcu Regele, foarte zelos, și plecă grăbit.

Alice își spuse că mai bine s-ar duce înapoi să vadă cum merge jocul, căci auzea din depărtare glasul Reginei, urlând de mânie. O auzise până acum condamând la moarte pe trei dintre jucători, pentru că-și pierduseră rândul, și nu-i plăcea defel situația, fiindcă, în harababura în care se juca, nu știai niciodată când îți vine rândul. Așa că plecă să-și caute ariciul.

Îl găsi într-o încăierare cu un alt arici și asta îi păru un prilej deosebit de bun ca să-l ciocnească pe unul cu celălalt; singura dificultate era că pasărea ce-i servea de ciocan trecuse în cealaltă parte a grădinii, unde Alice o vedea încercând cu stângăcie să-și ia zborul spre un copac.

Până să-și prindă flamingo-ul și să-l aducă înapoi, încăierarea luase sfârșit și amândoi aricii se făcuseră nevăzuți. „Nu face nimic! gândi Alice. Tot au plecat toate arcurile din partea asta a terenului!”

Își îndesă bine la subsuoară pasărea-flamingo, ca nu cumva să scape iar, și se duse înapoi, să mai stea puțin de vorbă cu prietena ei.

Când ajunse din nou unde se găsea Pisica de Cheshire, fu foarte mirată văzând că se adunase în juru-i o mare mulțime; era în curs o discuție între găde, Rege și Regină, care vorbeau de-a valma, în timp ce asistența era foarte tăcută și nu părea deloc la largul ei.

În clipa când se ivi Alice, cei trei îi cerură să rezolve ea problema și fiecare își repetă argumentele; cum vorbeau însă toți odată, Alicei îi era foarte greu să înțeleagă ce spuneau.

Gădele susținea că nu se poate tăia capul cuiva decât dacă există un trup de care să-l despartă; că niciodată nu i se mai ceruse o asemenea treabă și că nu era să se apuce la vârsta lui de așa ceva.

Regele susținea că orice are cap poate fi decapitat și că să nu i se spună lui prostii.

Regina susținea că dacă nu se rezolvă chestia în mai puțin de nicio clipă, va ordona să fie executați toți cei de față. (De asta și arătau oaspeții atât de gravi și îngrijorați.) Alisei nu-i veni în gând altceva ce-ar fi putut spune decât:

— Pisica e-a Ducesei; mai bine întrebați-o pe dânsa ce-i de făcut.

— Ducesa e la închisoare – se întoarse Regina către gâde – du-te și ad-o înapoi!

Gâdele o zbughi ca din pușcă. De cum plecă el, capul Pisicii începu să dispară și, până să se înapoieze gâdele cu Ducesa, capul pierise cu desăvârșire. Regele și gâdele alergau înnebuniți de colo-colo, căutându-l, iar toți ceilalți se duseră să joace mai departe crochet.

Capitolul IX

POVESTEA FALSEI BROAȘTE ȚESTOASE

– NICI NU-ȚI ÎNCHIPUI cât mă bucur că te revăd, micuța mea dragă! spuse Ducea, luând-o drăgăstos de braț pe Alice și pornind cu ea în plimbare.

Alice era foarte bucuroasă că o vede într-o dispoziție atât de plăcută; gândi în sinea ei că poate numai din pricina piperului fusese atât de sălbatică la prima lor întâlnire, în bucătărie.

„Când voi fi eu Ducea – își spuse (fără prea multă convingere) – în bucătăria mea nici n-o să existe piper. Supa e foarte bună și fără el. Poate că piperul îi face pe oameni atât de iuți la mânie – gândi mai departe, încântată că descoperise o regulă nouă – iar oțetul îi face acri, mușetelul – amari și... și bomboanele, dulciurile de tot felul îi fac pe copii să fie blânzi și buni. Ce bine-ar fi să știe asta toată lumea; desigur că atunci n-ar mai fi cei mari așa zgârciți cu dulciurile.”

Între timp uitase de Ducea și tresări când îi auzi glasul foarte aproape de urechea ei.

– Te gândești la ceva, draga mea, și din cauza asta ai uitat să mai vorbești. Nu pot să-ți spun imediat care-i morala acestui lucru, dar o să-mi aduc aminte numaidecât.

– Poate n-are nicio morală – îndrăzni Alice a-și da părerea.

– Da’ de unde, da’ de unde, fetițo! zise Ducea. Orișice pe lume are o morală, da’ trebuie să știi s-o găsești.

Vorbind astfel, se vârî și mai aproape de Alice.

Fetei nu-i plăcea deloc s-o simtă atât de aproape; mai întâi fiindcă Ducea era o pocitanie, și-apoi fiindcă era exact atât de înaltă încât să-și proptească bărbia de umărul Alisei – și Alice găsea că e o bărbie foarte ascuțită și incomodă. Totuși, cum nu-i plăcea să fie nepoliticoasă, răbda cât putea.

– Jocul merge ceva mai bine acuma – spuse, ca să întrețină nițel conversația.

– Așa e – zise Ducea – și morala acestui lucru este: „O, doar dragostea, doar dragostea pune-n mișcare lumea!”

– Cineva a spus – șușoti Alice – că lumea se mișcă mai bine când își vede fiecare de treaba lui.

– A, firește! E cam același lucru – zise Ducea, ciocănind cu bărbia-i mică și ascuțită umărul Alisei, pe când adăuga:... Și morala acestui lucru este: „Tu descurcă-te cu înțeleșul, că vorbele se descurcă singure”.

„Ce-i mai place să găsească o morală în toate!” își zise Alice în gândul ei.

– Te miri desigur de ce nu te iau de mijloc? spuse Ducea după câțva timp. Din pricină că nu prea știu cât e de blând flamingoul tău. Oare să fac o încercare?

– S-ar putea să muște – răspunse Alice, prudent.

Adevărul e că nu era deloc dornică de această încercare.

– Ai dreptate – zise Ducea – și flamingii și muștarul pișcă. Iar morala acestui lucru este: „Păsările de un soi cată-le-n același roi”.

– Numai că muștarul nu e pasăre – observă Alice.

– Iar ai dreptate! zise Ducea. Ce isteț le lămurești tu pe toate!

– E un mineral... parcă...

– Firește că asta e – răspunse Ducea, gata să aprobe orice părere a Alisei. Sunt p-aici, p-aproape, niște mine mari de muștar. Și morala acestui lucru este: „Cât e mai mult la mine, e mai puțin la tine!”

– A, acum știu! exclamă Alice, neatentă la ultima cugetare a Ducesei. E o legumă. Nu pare, dar asta este.

– Ai perfectă dreptate! zise Ducea. Și morala acestui lucru este: „Fii ce-ai vrea să pari a fi” sau, mai simplu spus, dacă vrei: „Nu-ți închipui niciodată că nu ești altceva decât ceea ce ar putea părea altora că ceea ce erai sau ai fi putut fi nu era altceva decât ceea ce ai fost părăndu-li-se a fi altceva”.

– Cred că v-aș înțelege mai bine – spuse Alice foarte politicos – dacă aș vedea scris pe hârtie ce spuneți; așa nu prea pot să vă urmăresc.

— Asta nu-i nimic pe lângă ce aş putea să spun, dacă aş vrea – făcu Ducea, măgulită.

— Vă rog, nu vă osteniţi să spuneţi şi mai mult! exclamă Alice.

— A, nici să nu vorbeşti de osteneală! protestă Ducea. Îţi fac cadou tot ce am spus până acum.

„leftin cadou! gândi Alice. Noroc că nu ni se fac și de ziua noastră asemenea cadouri!” Firește că nu cuteza să spună asta cu glas tare.

— Iar te gândești? întrebă Ducea, mai ciocănindu-i nițel umărul cu bărbia-i mică și ascuțită.

— Am dreptul să gândesc – zise Alice răspicat, căci situația începea s-o cam supere.

— Cam atâta drept – răspunse Ducea – cât au purceii să zboare; și mo...

Dar în clipa asta, spre marea uimire a Alisei, glasul Ducesei se stinse, chiar în mijlocul cuvântului ei favorit, „morală”, iar brațul petrecut printr-al fetei începu să tremure. Alice ridică ochii, și iat-o pe Regină stând în fața lor, cu brațele încrucișate și întunecată la față ca cerul pe furtună.

— Ce zi frumoasă, Majestate! începu Ducea, cu o voce mică, smerită.

— Ascultă! — tună Regina, bătând mânioasă din picior pe când vorbea – să nu zici că nu te-am vestit: ori zbori de-aici, ori îți zboară capul! Și asta în mai puțin de jumătate clipă! Alege!

Ducea alese și dispăru îndată.

— Să continuăm jocul – îi spuse Regina Alisei; iar Alice, prea speriată ca să poată rosti ceva, o urmă cu pas șovăielnic înapoi spre terenul de crochet.

Ceilalți invitați, profitând de absența Reginei, se odihneau la umbră; dar de îndată ce-o văzură, se întoarseră cu grabă la joc, Regina făcând singura observație că o clipă de întârziere îi va costa viața.

Pe când jucau, Regina se certa neconținut cu ceilalți jucători și răcnea mereu: „Zburați-i capul ăstuia! Zburați-i capul ăsteia!”

Cei condamnați erau luați sub pază de către oșteni, care, firește, pentru a îndeplini această sarcină, trebuiau să renunțe la rolul de arcuri; cam într-o jumătate de oră, nu mai rămăseseră arcuri defel, iar jucătorii, cu excepția Regelui, Reginei și Alisei, se aflau toți sub pază și condamnați la moarte.

Atunci Regina, abia mai trăgându-și sufletul de mult ce răcnise, se lipsi de joc. Se apropie de Alice și o întrebă:

— Ai văzut-o pe Falsa Broască Țestoasă?

– Nu – răspunse Alice – nici nu știu ce înseamnă „Falsă Broască Țestoasă”.

– E Broasca Țestoasă din care se face „Supă falsă de Broască Țestoasă”.

– Nici n-am văzut-o, nici n-am mai auzit de ea – zise Alice.

– Atunci haide – spuse Regina – are să-ți istorisească povestea ei.

Pe când se îndepărtau împreună, Alice îl auzi pe Rege vorbindu-le încetișor oaspeților:

– Sunteți cu toții grațiați! Le spunea.

„Ah, ce bine!” gândi Alice, răsuflând ușurată: fusese foarte nefericită știind că Regina poruncise atât de multe condamnări la moarte.

Foarte curând dădură de un Grifon¹¹ care dormea dus, la soare.

– Trezește-te, măi lenevosule – spuse Regina – și du-o pe domnișoara asta la Falsa Broască Țestoasă, s-o vadă și să-i audă povestea. Eu trebuie să mă duc înapoi, ca să supraveghez execuțiile ce le-am poruncit.

Și plecă, lăsând-o pe fetiță singură cu Grifonul. Alisei nu-i prea plăcea cum arăta această făptură, dar se gândi că la urma urmei n-avea să fie mai primejdios să rămână cu ea, decât să se ducă după acea Regină atât de crudă. Așadar rămase și așteptă.

Grifonul se ridică și se frecă la ochi, apoi o urmări cu privirea pe Regină până nu se mai văzu; și-apoi râse pe înfundate.

– Caraghioasa! chicoti Grifonul, în parte pentru sine, în parte către Alice.

– Cine-i caraghioasă? întrebă Alice.

– Păi, *aia* – răspunse Grifonul. Așa-și închipuie ea, da’ de executat nu se execută nicio execuție, dacă vrei să știi. Haide!

„Toată lumea de p-aici îți spune întruna: «haide!»” gândi Alice, luându-se încet după dânsul. De când trăiesc nu mi s-a poruncit atâta – ba una, ba alta – zău așa!”

Nu trecu mult și-o și văzură de departe pe Falsa Broască Țestoasă; sedea tristă și singuratică pe un ciot de stâncă și, când se mai apropiară,

11 Grifon – Alice cunoaște probabil din mitologie această pasăre fantastică – reprezentată de obicei cu trup de leu și cu aripi și gheare de vultur – utilizată adesea și ca motiv decorativ, (n.t.)

Alice o auzi suspinând atât de jalnic, de parcă i s-ar fi frânt inima de durere. Îi fu foarte milă de ea.

— De ce e mâhnită? Îl întrebă pe Grifon.

Iar Grifonul răspunse, cam la fel ca și mai înainte:

— A! Așa-și închipuie ea, da' nu-i mâhnită defel, dacă vrei să știi. Haide!

Se suiră așadar până la locul unde ședea Falsa Broască Țestoasă, care îi privi în tăcere, cu ochi mari, înlăcrimați.

— Domnișorica asta – spuse Grifonul – cică vrea să-ți audă povestea, d-aia veni.

— Am să i-o spun – zise Falsa Broască Țestoasă, cu glas adânc și găunos. Așezați-vă amândoi și nu roștiți o vorbă până nu isprăvesc.

Se așezară, așadar, și nimeni nu scoase o vorbă timp de câteva minute. În gândul ei, Alice își zicea: „Nu văd cum o să isprăvească vreodată, dacă nu începe”. Totuși așteptă, răbdătoare.

— Pe vremuri – spuse în sfârșit Falsa Broască Țestoasă, oftând adânc – eram o adevărată Broască Țestoasă.

Acestor cuvinte le urmă o tăcere foarte lungă, întreruptă doar la răstimpuri de câte o exclamație cârâită de-a Grifonului și de necontenitele hohote de plâns ale Falsei Broaște Țestoase.

Alice era cât p-aci să se ridice și să spună: „Vă mulțumesc foarte mult pentru povestea dumneavoastră atât de interesantă”, totuși, vrând-nevrând, gândi că trebuie să mai urmeze ceva, așa că șezu liniștită și nu mai spuse nimic.

— Când eram mici – continuă în cele din urmă Falsa Broască Țestoasă, ceva mai potolit, deși ici și colo tot îi mai scăpa câte un sughiț de plâns – mergeam la școală în mare. Profesoara era o bătrână Broască Țestoasă. Îi ziceam Privighetoarea.

— Da' de ce-i ziceați așa? Că doar nu era Privighetoare! Întrebă Alice.

— Îi ziceam Privighetoare, fiindcă ne era Supraveghetoare! răspunse supărată Falsa Broască Țestoasă. Da' grea de cap mai ești!

— Mă mir că nu ți-e rușine să mai întrebi ceva atât de lesne de priceput – adăugă Grifonul.

Apoi tăcură amândoi, privind-o; bieteii Alice îi venea să intre în pământ, nu alta.

În cele din urmă, Grifonul îi spuse Falsei Broască Țestoasă:

– Hai, soro, dă-i drumul! Nu ne ține toată ziua!

Iar Falsa Broască Țestoasă continuă:

– Da, mergeam la școală în mare, deși poate n-ai să crezi.

– Am zis eu că nu cred? O întrerupse Alice.

– Ai zis – spuse Falsa Broască Țestoasă.

– Ține-ți gura! adăugă Grifonul, înainte ca Alice să mai poată spune ceva.

Falsa Broască Țestoasă continuă:

– Ni s-a dat o educație foarte îngrijită. Află că am mers la cursuri zi de zi.

– Și eu am mers la cursuri de zi. Țasta nu-i motiv să te mândrești.

– Erau și cursuri speciale la școala ta? Întrebă Falsa Broască Țestoasă, cam îngrijorată.

– Da – zise Alice – de Franceză și de Muzică.

– Și de Spălat? Întrebă Falsa Broască Țestoasă.

– Aș! Nici pomeneală!... Asta nu se nvață la școală! se supără Alice.

– Înseamnă că n-ai mers la o școală dintre cele mai bune – spuse Falsa Broască Țestoasă, vădit ușurată. La școala noastră lista de materii se încheia cu lecții speciale de Franceză, Muzică și *Spălat*.

– Cred că de așa ceva nu prea aveți nevoie, de vreme ce trăiați în apă – spuse Alice.

– Eu n-am putut să mă înscriu la cursurile astea – oftă Falsa Broască Țestoasă. Am urmat numai pe cele obișnuite.

– Și care erau acelea?

– Bineînțeles, mai întâi Pititul și Visul – răspunse Falsa Broască Țestoasă – apoi diferitele ramuri ale Aritmeticii: Ambiționarea, Căderea, Îmbulzirea și Împocirea.

– N-am mai auzit de „împocire” – cuteză Alice să spună. Ce-i asta?

Grifonul ridică a mirare amândouă labele.

– N-ai mai auzit de împocire! exclamă. Sper că știi ce înseamnă a înfrumuseța?

– Da – zise Alice șovăielnic – înseamnă a face ceva mai frumos.

— Ei, atunci – continuă Grifonul – dacă nu știi ce înseamnă a împoci, ești o nătângă, și gata!

Alice nu mai îndrăzni să întrebe nimic în privința asta. Se îndreptă iar către Falsa Broască Țestoasă.

— Și altceva ce mai aveai de învățat?

— Păi – răspunse Falsa Broască Țestoasă, numărând pe labe subiectele: Misteria antică și modernă, Zoografia apelor, apoi Desenul în valuri – asta ne predă o dată pe săptămână un bătrân țipar Tipar-mare; ne învața să tragem lin linii, să pictăm în Aquarele, să facem lțe în clor și Fițe în rotocol.

— Arată-mi și mie cum se face așa ceva! o rugă Alice.

— Păi, eu acuma-s prea țeapănă, nu pot să-ți arăt. Și Grifonul n-a învățat materia asta.

— N-am avut timp – zise Grifonul – eu am făcut cursul de literatură clasică. Profesorul era un Rac foarte bătrân, da, da.

— El învața lumea Râsul și Plânsul¹², așa am auzit – spuse Falsa Broască Țestoasă, apoi oftă: Eu, una, n-am mers la cursurile lui. Marina o învățam și singură, iar la Greacă se spunea că prea te freacă.

— Chiar așa, chiar așa – cârâi Grifonul, și oftă la rândul lui.

Amândoi duseră labele la ochi, copleșiți de amintiri.

— Și câte ore pe zi învățați? întrebă Alice, grăbită să schimbe subiectul.

— Zece ore în prima zi și din zi în zi mai puțin – spuse Falsa Broască Țestoasă.

— Ciudat program! exclamă Alice.

— Păi de-aia se cheamă pro-gram – lămuri Grifonul – că până la urmă rămâi c-un dram de învățătură.

Era o idee nouă pentru Alice, încât stătu să se gândească puțin la cele ce spusese Grifonul, înainte de a pune altă întrebare:

— Înseamnă că în ziua a unsprezecea nu mai învățați deloc, aveai liber?

— Bineînțeles! zise Falsa Broască Țestoasă. Ne odihneam de atâta învățătură.

- Dar într-a douăsprezecea cum reluați lecțiile?
- Hai că i-ai spus destul despre lecții! Întrerupse foarte hotărât Grifonul. Mai povestește-i și despre jocuri!

Capitolul X

CADRILUL HOMARILOR

FALSA BROASCĂ ȚESTOASĂ oftă adânc și-și șterse ochii cu dosul labei. Apoi se uită la Alice, încercă să vorbească, dar, timp de un minut-două, suspinele îi înecară glasul.

— O fi având vreun os în gât – zise Grifonul și se apucă s-o scuture zdravăn și s-o ghiontească în spate.

În cele din urmă, Falsa Broască Țestoasă își regăsi glasul și, cu fața scăldată în lacrimi, reîncepu:

— Poate n-ai trăit mult în mare („Așa e” – adeveri Alice) și se prea poate să nu fi făcut niciodată cunoștință cu un homar, (Alice fu cât p-aci să spună: „Odată am gustat”, dar se opri la timp și zise repede: „Nu, niciodată!”) așa că nu-ți poți închipui ce încântător e un Cadril de Homari!

— Nu, într-adevăr – spuse Alice. Dar cum e dansul ăsta?

— Păi – se amestecă Grifonul – prima figură e alinierea de-a lungul malului, într-un șir.

— Ba în două șiruri! strigă plângând Falsa Broască Țestoasă. Foci, broaște țestoase, țipari din cei mari și alții. După ce au dat la o parte toate meduzele...

— Cu asta se cam pierde timp – o întrerupse Grifonul.

— ... fac doi pași înainte...

— Fiecare c-un homar drept partener! strigă Grifonul.

— Bineînțeles – spuse Falsa Broască Țestoasă. Fac doi pași înainte, trec la loc lângă partener...

— ... schimbă homarii și se-ntorc în același fel la linia de pornire – completă Grifonul.

— După aceea – ține minte! – continuă Falsa Broască Țestoasă – aruncă...

— Homarii! strigă Grifonul, făcând un salt în aer.

- Hăt în mare! Cât de tare!
- Înoată după ei! zbieră Grifonul.

— Se dau peste cap în mare! strigă Falsa Broască Țestoasă, ca înnebunită, făcând tumbe de colo până colo.

- Iar schimbă homarii! răcni Grifonul.

— Înapoi pe țărm și... toate astea fac parte din prima figură – zise Falsa Broască Țestoasă, domolindu-și brusc glasul.

Și cele două făpturi care, în tot acest timp, Țopăiseră ca nebune de colo-colo, stătură iar locului, foarte triste și potolite, uitându-se la Alice.

- Trebuie să fie un dans foarte drăguț – zise ea, sfios.
- Ți-ar place să ți-l arătăm puțin? întrebă Falsa Broască Țestoasă.
- Cum să nu! Vă rog! zise Alice.

— Hai să încercăm figura întâi! îi spuse Grifonului Falsa Broască Țestoasă. Putem s-o dansăm și fără homari, nu-i așa? Care din noi cântă?

- A, cântă tu! zise Grifonul. Eu am uitat cuvintele.

Începură, așadar, să danseze, foarte solemn, jur împrejurul Alisei, călcând-o, ici-colo, pe picioare, când treceau prea aproape și fluturând labelle din față pentru a bate măsura, în timp ce Falsa Broască Țestoasă cânta, în ritm domol și trist, cele ce urmează:

Mergi, te rog, nițel mai iute – către-un melc zise-o albiță¹³ –

Vine-un porc de mare în urmă și mă calcă pe codiță.

Homarii, broaștele țestoase, toți ne-au luat-o înainte – uite, acum stau în loc!

Pe prundiș, colo, ne-așteaptă. Hai, nu intri și tu-n joc?

Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri și tu-n joc?

Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri și tu-n joc?

— N-ai idee – zice albița – va fi pură încântare,

Cu homarii laolaltă când ne-or arunca în mare!

Dară melcu-atât răspunse: – Prea departe, îi prea departe!... Și privi cam echivoc;

Zise că îi mulțumește, dar că el nu intră-n joc.

13 Albiță – obleț sau oblete – pește mic de culoare albă-argintie (n.t.)

*N-ar' să intre, n-ar' să poată, n-ar' să intre în ăst joc
N-ar' să intre, n-ar' să poată, el nu intră în ăst joc.
– Ei, și ce dacă-i departe? zise amicul său solzos,
Țărm e și de ceea parte – nu știi? – și e tot frumos.
De ne depărtăm de Anglia, în Franța ajungem – ce noroc
Nu păli, melcule dragă. Hai și intră și tu-n joc!
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Vii să intri și tu-n joc?
Vii ori nu vii? Vii ori nu vii? Hai, nu intri și tu-n joc?*

– Vă mulțumesc, e foarte interesant să privești dansul ăsta – zise Alice, bucuroasă că terminaseră în fine – și tare-mi place cântecul despre albiță!

– A, cât despre albiță – zise Falsa Broască Țestoasă – e... cunoști peștele ăsta, nu?

– Cum să nu – răspunse Alice – l-am văzut deseori la prân... – dar repede se opri.

– Nu știu unde poate fi Prân – zise Falsa Broască Țestoasă – dar dacă l-ai văzut atât de des, știi desigur cum arată.

– Cred că da – răspunse Alice pe gânduri. Își ține coada în gură și are un înveliș de pesmet.

– În privința pesmetului, te înșeli – spuse Falsa Broască Țestoasă – l-ar clăti apa mării. Dar coada și-o ține în gură albița; asta din pricină că... – aci Falsa Broască Țestoasă căscă și închise ochii. Spune-i din ce pricină! Se întoarse către Grifon.

– Pricina e – spuse Grifonul – că a vrut neapărat să meargă la dans cu homarii. Și atunci a fost aruncată în mare. Și atunci a făcut un salt foarte mare. Și atunci și-a ținut coada cu dinții. Și după aia n-a mai putut s-o scoată. Asta e.

– Vă mulțumesc – zise Alice. E foarte interesant. N-am știut până acuma atât de multe despre albiță.

– Pot să-ți spun și mai multe, dacă vrei – zise Grifonul. Știi de ce i se zice albiță?

– Nu m-am gândit la asta niciodată – răspunse Alice. De ce?

– Curăță ghetele și pantofii – răspunse Grifonul foarte solemn.

Alice rămase cu gura căscată.

— Curăță ghetele și pantofii? repetă, uluită.

— Firește! Pantofii tăi cu ce sunt curățați? Ce-i face să lucească?

Alice își coborî privirea asupra pantofilor ei și, înainte de a răspunde, se gândi nițel.

— ... Cred că se curăță cu ceva negru.

— Sub apă, ghetele și pantofii trebuiesc curățați cu ceva alb – vorbi mai departe Grifonul, cu glas adânc. Acum știi.

— Și din ce sunt făcute? întrebă. Alice, foarte curioasă.

— Piele de sardele, toc de batoc – răspunse Grifonul, cam plictisit – atâta lucru știe și-un chitic.

— Să fi fost eu în locul albiței – spuse Alice, care tot se mai gândea la cântec – i-aș fi spus purcelului de mare: „Te rog să nu te ții după noi, n-avem nevoie de tine!”

— Te înșeli – zise Falsa Broască Țestoasă – niciun pește cu cap nu pleacă la drum fără un purcel.

— Așa? Într-adevăr? spuse Alice, foarte mirată.

— Păi cum! zise Falsa Broască Țestoasă. Dacă ar veni la mine un pește și mi-ar spune că pleacă în călătorie, întâi și întâi l-aș întreba: „Cu ce purcel?”

— Poate vrei să zici: cu ce țel? stăruia Alice.

— Zic ce zic – răspunse Falsa Broască Țestoasă, jignită.

Iar Grifonul schimbă vorba:

— Acum povestește-ne și tu despre peripețiile tale!

— Aș putea să vă povestesc despre peripețiile mele, începând de azi-dimineață; dar despre cele dinainte degeaba v-aș povesti, fiindcă atunci nu eram cea de acum.

— Explică-ne asta! zise Falsa Broască Țestoasă.

— Nu, nu! Întâi peripețiile! spuse Grifonul, nerăbdător. Cu explicațiile se pierde prea mult timp!

Așadar, Alice se apucă să le povestească peripețiile ei, începând din clipa când văzuse pentru prima dată pe lepurașul Alb. La început era cam stânjenită, mai ales că cei doi ascultători, care-i stăteau alături de fiecare parte, prea se vârău aproape de ea și căscau niște ochi și niște guri!... Dar,

povestind, începu să prindă curaj. Cei doi nu scoaseră nicio vorbă, până le istorisi cum încercase să-i spună Omizi poezia: „Ești bătrân, taică Will” și ieșise cu totul altfel ca de obicei.

Atunci Falsa Broască Țestoasă suspină adânc și zise:

— Asta-i foarte ciudat!

— Toate astea sunt cât se poate de ciudate! își dădu și Grifonul părerea.

— Va să zică îți ieșeau cuvintele anapoda! repetă Falsa Broască Țestoasă, îngândurată. Aș vrea s-o văd încercând să spună o poezie acum. Spune-i să înceapă!

Se uita la Grifon, de parcă ar fi fost convinsă că el se bucură de mai multă trecere la Alice.

— Scoală-te în picioare și recită: „Aud glasul trântorului” – zise Grifonul.

„Ce obicei au ființele astea să-ți tot poruncească!

Acuma mă mai și pun să-mi repet lecțiile! gândi Alice. Dacă-i vorba așa, mai bine aș fi la școală!”

Totuși se sculă în picioare și începu să recite, dar atât i se împuiase capul cu Cadrilul Homarilor, că mai nu știa ce spune și-i ieșiră din gură niște cuvinte cât se poate de ciudate:

Aud glasul Homarului, mă ia în răspăr:

„Prea m-ai fiert stacojiu! Pune-mi zahăr în păr!”

Precum rața cu genele, așa el cu sprâncenele,

Își strânge cordonul, își încheie plastronul.

Când nisipul uscat îi, e voios și senin,

Cu dispreț îl tratează pe domnul Rechin!

Dar când urcă marea și Rechinii-s pe-aproape,

Glasu-i sfios tremură și i se bat pleoapele.

— E altfel decât obișnuiam s-o spun eu, când eram copil – zise Grifonul.

— Eu n-am mai auzit asta de când sunt – zise Falsa Broască Țestoasă – dar așa aiureală mai rar!

Alice tăcea; se așezase și-și ascundea fața în palme și se întreba dacă vreodată se va mai întâmplă ceva în chip firesc.

— Aș vrea să mă lămurească – începu Falsa Broască Țestoasă.

— N-are cum! Se repezi Grifonul. Hai, spune strofa următoare!

— Bine, da' cum putea să-și strângă cordonul cu sprâncenele? Nu înțeleg.

— Este prima figură a dansului – spuse Alice; era însă grozav de uluită de toată povestea asta și dornică să schimbe subiectul.

— Hai, spune strofa următoare! zise iar Grifonul, începe așa: „C-un ochi privind în grădina-i...”

Deși era sigură c-o să iasă iar totul anapoda, Alice nu îndrăznea să se împotrivească și recită mai departe, cu glas tremurător:

C-un ochi privind în grădina-i, văzui

Pantera cu Buha un pilaf de pui

Împărțind. Gazda luă orezul și puiul tot, cu os,

Oaspetelui-i lasă un taler frumos.

Păpând tot pilaful, Pantera binevoi

Buhăi linguroiul a i-l dărui;

Apoi, înșfăcând cuțit și furculiță,

Termină ospățul, păpând pe...

(Buhuliță)

— Ce mai reciți toate prostiile astea – o întrerupse Falsa Broască Țestoasă – dacă nu ești în stare să le și lămurești? Năzdrăvăanii și bazonii ca astea chiar că n-am auzit de când sunt!

— Da, ai face mai bine să te lași păgubașă – spuse și Grifonul.

Alice atâta așteptă; tăcu îndată.

— Să-ncercăm să-ți mai arătăm o figură din Cadrilul Homarilor? continuă Grifonul. Sau preferi să mai cânte ceva Falsa Broască Țestoasă?

— Da, să mai cânte ceva Falsa Broască Țestoasă, dacă vrea să fie așa bună! răspunse Alice, cu atâta grabă încât Grifonul făcu:

— Hm! Pe un ton cam jignit. De, fiecare cu gusturile lui! Cântă-i, dragă, cântecul „Supa de Broască Țestoasă!”

Falsa Broască Țestoasă oftă adânc și începu să cânte, cu glas sugrumat de suspine:

Supă frumoasă, verzuie, sățioasă, în castron fierbinte pusă pe masă!

Cine oare în vânt nu s-ar da După asemenea trufanda!

Su-upă gus-toa-asă!

Su-upă să-țioa-asă!

Su-upa mea de ci-i-nă!

Su-upă di-vi-i-nă!

Supă frumoasă, de Broască Țestoasă!

Cine-ar cere pește sau chiar și vânat,

Când asemeni supă strașnică i-ai dat!

Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?

Cine la cină s-o soarbă n-ar vrea?

Su-upă gus-toa-asă!

Su-upă să-țioa-asă!

Su-upa mea de ci-i-nă!

Su-upă di-VI-INĂ!

— Încă o dată refrenul! strigă Grifonul, dar, tocmai când Falsa Broască Țestoasă prinsese a-l intona, se auzi din depărtare un strigăt:

— Începe procesul!

— Haide! strigă Grifonul și, luând-o pe Alice de mină, o porni zorit, fără să mai aștepte sfârșitul cântecului.

— Despre ce proces e vorba? întrebă Alice, gâfâind de repede ce alergase, dar Grifonul nu răspunse decât:

— Haide! Și-o luă și mai iute la fugă, pe când în urmă-le o briză ușoară aducea tot mai stins melancolicul refren:

Su-upa mea de ci-i-nă,

Su-upă di-vi-ină!

Capitolul XI

CINE-I HOȚUL TURTELOR?

CÂND AJUNSERĂ, găsiră pe Rege și pe Regina de Cupă așezați pe tronurile lor, cu o mare mulțime adunată în juru-le – tot felul de păsări și jivine mici – cât și întregul pachet cu cărți de joc. Fantele sta în fața lor, ferecat în lanțuri, cu câte un oștean de fiecare parte, păzindu-l, iar în apropierea Regelui sta Iepurele Alb, cu o trompetă într-o mână și un sul de pergament în cealaltă. Chiar în mijlocul curții de judecată era o masă, pe care se afla o farfurie mare cu turte; după înfățișare păreau atât de bune, încât Alisei i se făcu o foame grozavă uitându-se la ele.

„De-ar termina mai repede cu procesul – gândi ea – și să înceapă a servi prăjiturile!”

Dar se părea că nici vorbă nu era de așa ceva; Alice începu deci să privească în juru-i, ca să treacă mai repede timpul.

Nu mai fusese în viața ei la o curte de judecată, dar citise în cărți despre procese și fu foarte bucuroasă văzând că știe cum se numește mai tot ce vedea acolo.

„Acesta-i judecătorul – își zise – fiindcă poartă o perucă mare.”

Judecătorul, de altminteri, era însuși Regele – și cum purta coroana peste perucă nu părea deloc să se simtă la largul lui și nici frumos nu-i ședea defel.

„Și colo e banca juraților – gândi Alice – iar cele douăsprezece vietăți (n-avea încotro, așa trebuia să le spună, fiindcă, vedeți, parte erau animale, parte erau păsări) bănuiesc că trebuie să fie *jurații* acest ultim cuvânt și-l spuse de câteva ori în șir, cam fălindu-se în sinea ei că-l știa, căci era încredințată, pe drept cuvânt, că foarte puține fetițe de vârsta ei știau ce înseamnă. De fapt, ar fi fost la fel de corect dacă ar fi spus că cele douăsprezece vietăți alcătuiau „juriul”.

Cei doisprezece jurați scriau cu toții foarte zoriți pe niște tăblițe.

— Ce fac acolo? îl întrebă Alice, în șoaptă, pe Grifon. Doar n-au ce scrie până n-a început procesul.

— Își scriu numele – îi șopti Grifonul drept răspuns – ca nu cumva să le uite înainte de sfârșitul procesului.

— Ce neghiobi! izbucni cu glas tare Alice, foarte indignată; dar se opri repede, căci lepurele Alb striga:

— Tăcere în sala de judecată!

Iar Regele își puse ochelarii pe nas și se uită îngrijorat împrejur, ca să descopere cine vorbea.

Alice vedea deslușit, de parcă s-ar fi uitat peste umerii lor, că toți jurații scriau pe tăblițe: „Ce neghiobi!”; ba chiar băgă de seamă că unul din ei nu știa cum se scrie cuvântul „neghiobi” și fu nevoit să-l roage pe vecinul lui să-i spună.

„Frumos or să mai arate tăblițele lor, la terminarea procesului!” gândi Alice.

Unuia dintre jurați îi scârțâia condeiul. Firește că Alisei îi era nesuferit zgomotul ăsta, așa că dădu ocol sălii de judecată, se opri îndărătul băncii juraților și găsi curând prilejul să-i ia acelui jurat condeiul. Atât de repede făcu treaba asta, încât micuțul jurat, bietul de el (care era Bil, Puiul de Șopârlă), nu pricepea defel ce se făcuse condeiul lui; și după ce scotoci jur împrejur, se văzu nevoit să scrie de aci încolo cu un deget, ceea ce nu era de mare folos, fiindcă nu lăsa urme pe tăbliță.

— Crainic, citește actul de acuzare! spuse Regele.

Atunci, lepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi desfășură sulul de pergament și citi cele ce urmează:

Regina de Cupă, astă-vară după

Amiază, a copt turte;

Fantele de Cupă, ascuns fiind după

Niște uluci late, le-a furat pe toate!

— Dați verdictul! Se întoarse Regele către juriu.

— Încă nu, încă nu! întrerupse zorit lepurele. Mai sunt multe până atunci!

— Să fie chemat primul martor! zise Regele, iar lepurele Alb suflă de trei ori din trompetă, apoi strigă:

— Să se înfățișeze primul martor!

Primul martor era Pălărierul. Apăru cu o ceașcă de ceai într-o mână și cu o felie de pâine cu unt în cealaltă.

— Cer iertare, Majestate, c-am venit la judecată cu astea – începu a vorbi – dar încă nu-mi terminasem ceaiul când au venit să mă ia.

— Ar fi trebuit să-l fi terminat – spuse Regele. Când l-ai început'!

Pălărierul se uită la lepurele de Martie, care îl urmăse la Curtea de Judecată, braț la braț cu Bursucelul.

— În paisprezece martie mi se pare că era...

— În cincisprezece – zise lepurele de Martie.

— În șaisprezece – zise Bursucelul.

— Notați declarațiile! Se adresă Regele juriului; iar jurații, plini de zel, scriseră toate trei datele pe tăblițe, apoi le adunară între ele și prefăcură rezultatul în șilingi și peni.

— Scoate-ți pălăria! îi spuse Regele Pălărierului.

— Nu e a mea – zise Pălărierul.

— E de furat! exclamă Regele, întorcându-se către jurați, care consemnă imediat faptul.

— Le am de vânzare – încercă să lămurească martorul. N-am niciuna a mea. Sunt Pălărier.

La aceste cuvinte, Regina își puse ochelarii pe nas și se uită țintă la Pălărier, care se îngălbeni și începu să tremure din cap până-n picioare.

— Depune-ți mărturia – spuse Regele – și fii calm, altfel pun să te execute pe loc.

Vorbele Regelui nu pădură să-l liniștească defel pe martor. Se tot frământa, lăsându-se când pe un picior, când pe celălalt și uitându-se speriat la Regină; de zăpăcit ce era, mușcă o bucată mare de ceașcă, în loc să muște din felia de pâine cu unt.

Chiar în clipa aceea, Alice avu o senzație foarte ciudată; o miră mult până înțelese ce era: începuse iarăși să crească. La început voi să se

ridice și să plece din sala de judecată; dar se răzgândi și se hotărî să rămână unde era, atâta timp cât avea loc.

– Fă bine și nu mă-mpinge așa! zise Bursucelul, care ședea lângă dansa. Mă strivești, nu alta! Abia mai răsuflu.

– N-am încotro – răspunse Alice, cu blândețe – cresc.

– N-ai drept să crești aici – zise Bursucelul.

– Nu vorbi prostii! spuse Alice. Ceva mai îndrăzneț. Știi foarte bine că și tu crești.

– Da, da' eu cresc cu măsură, cum trebuie, n-o iau razna ca tine. E caraghios, zău așa!

Și, sculându-se foarte îmbufnat, trecu în cealaltă parte a sălii.

Între timp, Regina se tot uitase țintă la Pălărier și, chiar pe când Bursucelul trecea în cealaltă parte a sălii, ea îi spuse unuia dintre aprozi:

– Să mi se aducă lista cântăreților la ultimul concert!

Auzind aceste vorbe, nefericitul Pălărier începu să tremure atât de tare, încât îi scăpară din picioare amândoi pantofii.

– Depune-ți mărturia – repetă Regele furios – că, de nu, pun să te execute fără să-mi pese dacă ești calm sau nu.

– Majestate, sunt un biet om sărac – începu Pălărierul, cu glas tremurător. Și abia începusem să beau ceai – cam de-o săptămână-două – și pâinea cu unt se tot subția... și ceaiul sclipea...

– Ce-ce-ce? Ce sclipea? întrebă Regele.

– Cu ceai a început – răspunse Pălărierul.

– Totdeauna începi cu ce-ai! zise sever Regele. Nu mai fă pe deșteptul, că atâta lucru știi și eu! Hai, zi înainte!

– Sunt un biet om sărac – vorbi înainte Pălărierul – și până la urmă toate alea sclipeau; da' lepurele de Martie a zis...

– Ba n-am zis! Se repezi să-i taie vorba lepurele de Martie.

– Ba ai zis! spuse Pălărierul.

– Nu recunosc! protestă lepurele de Martie.

– Nu recunoaște! repetă Regele. Asta să n-o scrieți.

– Bine, da' în orice caz Bursucelul a zis – continuă Pălărierul și se uită, grijuliu, să vadă dacă nu cumva și Bursucelul avea să nege; Bursucelul

însă nu negă nimic, deoarece dormea buștean. Și după asta – continuă Pălărierul – am mai tăiat niște pâine cu unt...

– Dar ce-a zis Bursucelul? întrebă unul din jurați.

– Asta nu-mi mai amintesc – răspunse Pălărierul.

– Trebuie să-ți amintești – interveni Regele – altfel vei fi decapitat.

Nefericitul Pălărier scăpă din mâini ceașca cu ceai și pâinea cu unt și căzu în genunchi.

– Sunt un biet om sărac, Majestate – începu.

– Ești un biet prostănac – zise Regele.

Aci, unul dintre Cobai aplaudă guițând, dar fu îndată înăbușit de către aprozi. („înăbușit” fiind un cuvânt cam tare, ca să nu se creadă cine știe ce, voi lămuri cum s-a procedat. Aprozii aveau la îndemână un sac mare, care se lega la gură cu sfori; acolo l-au băgat pe Cobai, cu capul în jos, și-apoi s-au așezat pe sac.)

«Mă bucur că acum știu despre ce este vorba – își zise Alice. Am văzut deseori prin ziare, pe la sfârșitul dărilor de seamă despre procese: „Parte din public izbucnește în aplauze; aclamațiile și aplauzele sunt imediat înăbușite de către aprozi”. Până acum nu înțelegeam ce înseamnă.»

– Dacă asta-i tot ce știi, poți să stai jos – vorbi mai departe Regele.

– Mai jos ca acu’ nu pot sta, că stau pe podea – zise Pălărierul.

– Atunci poți să șezi jos – răspunse Regele.

Aci izbucni în aplauze celălalt Cobai și fu de asemenea înăbușit.

„Ei, acum s-a sfârșit cu Cobaii! gândi Alice. Poate c-o să meargă mai bine procesul.”

– M-aș duce să-mi termin ceaiul – zise Pălărierul, cu o privire îngrijorată spre Regină, care parcurgea lista cântăreților la concert.

– Poți să pleci – spuse Regele, iar Pălărierul o șterse atât de repede, încât uită să-și mai tragă pantofii în picioare.

– ... și-afară îi tăiați capul! adăugă Regina către unul dintre aprozi; dar Pălărierul se făcuse nevăzut înainte să fi ajuns până la ușă aprodul.

– Să fie chemat martorul următor! ordonă Regele.

Martorul următor era bucătăreasa Ducesei. Apăru cu râșnița de piper în mână; de altfel, încă dinainte să fi intrat în sală, Alice ghici cine era martora, după corul de strănuturi de la ușă.

— Depune-ți mărturia! porunci Regele.

— N-o depun! răspunse bucătăreasa.

Regele privi îngrijorat spre lepurele Alb, care-i şușoti:

— Majestate, martorei acesteia trebuie să-i luați un contra-interogatoriu.

— De, dacă trebuie, trebuie – zise Regele amărât, și după ce-și încrucișă brațele la piept și o privi pe bucătăreasă atât de crunt, încât mai să-i iasă ochii din cap, rosti cu voce adâncă: Cum se fac turtele?

— Întâi și întâi pui piper.

— Melasă! se auzi un glas somnoros îndărătul ei.

— Gardă, pune-i zgardă Bursucelului ăluia! porni să țipe Regina. Decapitați-l! Dați-l afară din sală! Suprimați Bursucelul! Umflați-l! Radeți-i capul!

Fiind mare harababură în sală până să-l scoată pe Bursucel, procesul se întrerupse câteva minute; la reluare, se constată că bucătăreasa dispăruse.

— Nu face nimic – zise Regele, părând foarte ușurat. Chemați martorul următor. Și, cu glas scăzut, adăugă către Regină: Draga mea, te rog, ia-i tu contra-interogatoriul martorului următor. Mie îmi dă dureri de cap!

Alice se uita la lepurașul Alb cum cotrobăia prin hârtii, căutând lista de martori; era foarte curioasă cine va fi următorul și ce-o să se lămurească din mărturia lui, „căci până acum – își spunea ea – nu s-a lămurit mai nimic”.

închipuți-vă cât fu de surprinsă când lepurașul Alb citi, cât putu de tare, cu glăsciorul lui pițigăiat, numele: „Alice”.

Capitolul XII

ALICE DEPUNE MĂRTURIE

— PREZENT! strigă Alice și, de emoție, uită cât de mult crescuse în ultimele minute și sări de pe locul ei cu atâta grabă, încât răsturnă cu poalele rochiei banca juraților, iar aceștia se prăvăliră cu toții peste capetele mulțimii adunate jos, în sală. Zăceau acum, bieții, împrăștiați pe podea, amintindu-i foarte limpede de un vas cu peștișori aurii pe care-l răsturnase din greșeală, cu o săptămână în urmă.

— O, vă rog, iertați-mă! exclamă Alice, foarte necăjită, și se apucă să-i culeagă de pe jos cât putea de repede; o urmărea pățania cu peștii aurii și i se părea că trebuie într-o clipă să-i adune și să-i pună la locul lor pe jurați, altfel vor muri.

— Procesul nu poate continua – spuse Regele, cu voce foarte gravă – până ce toți jurații nu vor sta la locurile lor așa cum se cuvine, *toți* – repetă foarte apăsător, privind țintă la Alice pe când vorbea.

Alice se uită spre banca juraților și văzu că, în grabă, băgase Puiul de Șopârlă cu capul în jos, iar biata vietate dădea din coadă foarte mâhnită, fiindu-i cu neputință a se mișca. Alice îl scoase iar pe Bil și-l puse la loc cum se cuvenea: „Nu că ar avea vreo importanță – își spuse. Pentru lămurirea procesului cred că e totuna dacă Bil stă în cap sau în coadă”.

De cum își mai reveniră jurații din spaima ce o trăseseră când s-au văzut răsturnați și de îndată ce fură găsite și li se înmănară tăblițele și condeiele, se apucară cu mare sârguință să scrie istoricul accidentului. Cu toții scriau, afară de Bil, Puiul de Șopârlă, mult prea copleșit de ultimele evenimente încât să mai fie în stare de altceva decât să șadă cu gura căscată, privind tavanul tribunalului.

— Ce știi în această problemă? o întrebă Regele pe Alice.

— Nimic – răspunse Alice.

— Absolut nimic? stăruie Regele.

- Absolut nimic – răspunse Alice.
- Asta este foarte important – zise Regele, întorcându-se către jurați.

Aceștia erau gata să scrie pe tăblițe ce rostise Regele, când interveni lepurele Alb:

– Neimportant vrea desigur să spună Majestatea Voastră – făcu el, pe un ton foarte respectuos, dar încruntându-se și schimonosindu-se la Rege în timp ce vorbea.

– Neimportant, bineînțeles, am vrut să zic – se corectă grabnic Regele, apoi continuă cu glas scăzut, pentru sine: Important-neimportant, neimportant-important – de parcă ar fi vrut să încerce care cuvânt suna mai bine.

Unii dintre jurați notară „important”, iar alții „neimportant”. Alice stătea destul de aproape încât să poată vedea lămurit tot ce scriau pe tăblițe.

„Și-așa, și-așa, tot n-are nicio importanță”, gândi ea.

În clipa aceasta, Regele, care câțva timp mâzgălise de zor ceva în caietul lui cu însemnări, strigă cu glas răsunător:

– Liniște! apoi citi din caiet: *„Regulamentul Patruzeci și doi. Orice persoană care are o înălțime mai mare de un kilometru este obligată să părăsească sala de judecată*

Toată lumea se uită spre Alice.

– Eu n-am o înălțime de un kilometru – spuse Alice.

– Ba ai – zise Regele.

– Ai aproape doi kilometri – adăugă Regina.

– Și ce dacă! De plecat tot nu plec – spuse Alice – și-afară de asta nici nu este un regulament reglementar: l-ați inventat acum.

– Este cel mai vechi regulament din cod – spuse Regele.

– Dacă ar fi așa, s-ar fi chemat Regulamentul numărul Unu – ripostă Alice.

Regele păli și închise repede caietul cu însemnări.

– Dați verdictul! spuse către juriu, cu glas moale și tremurător.

– Cu voia Majestății Voastre, mai sunt încă mărturii de examinat – sări cu mare grabă lepurele Alb – chiar acum s-a găsit această hârtie.

– Ce e în ea? întrebă Regina.

— Încă n-am deschis-o – spuse lepurele Alb – dar pare să fie o scrisoare, pe care deţinutul a scris-o cuiva.

— Asta trebuie să fie – spuse Regele – afară doar dacă o fi scris-o nimănu, ceea ce ştim că nu prea se obişnuieşte.

— Cui este adresată? întrebă unul dintre juraţi.

— Nu e adresată deloc – spuse lepurele Alb; pe partea din afară nu scrie nimic. Pe când vorbea, deschise hârtia şi adăugă: Până la urmă, nici nu este scrisoare, e o poezie.

— E scrisul acuzatului? întrebă un alt jurat.

— Nu – zise lepurele Alb – şi tocmai asta-i cel mai curios! (Juraţii rămaseră toţi foarte consternaţi.)

— Se vede c-o fi imitat scrisul altcuiva – spuse Regele. (Juraţii se luminară la faţă.)

— Vă rog, Majestate – spuse Fantele – n-am scris eu hârtia asta şi nu se poate dovedi că am scris-o, fiindcă nu e nicio iscălitură la urmă.

— Dacă n-ai iscălit – spuse Regele – cazul este şi mai grav. Sigur că ai scris-o cu gând rău, altfel te iscăleai, ca un om de treabă.

La aceste cuvinte izbucniră aplauze unanime în sală, fiindcă era prima oară în această zi când Regele se arătase cu adevărat isteţ.

— Fireşte că asta îi dovedeşte vinovăţia – spuse Regina – aşa încât decapi...

— Ba nu dovedeşte nicio vinovăţie! îi tăie vorba Alice. Cum, da' nici nu ştiţi ce scrie în poezia aceea!

— Citeşte-o! porunci Regele.

Iepurele Alb îşi puse ochelarii.

— Cu ce să încep, Majestate? întrebă.

— Începe cu începutul – porunci Regele cu glas solemn – şi citeşte până se termină, apoi te opreşti.

În sală se lăsă o tăcere profundă, în timp ce lepurele Alb dădu citire acestor versuri:

*Aflat-am că ai fost la ea,
Lui i-ai vorbit de chestia mea,
Ea a dat bune mărturii,
Dar spus-a că să-not n-aş şti.*

*El vorbă le-a trimis că eu fi ascuns la heleşteu;
De urmăreşte treaba ea,
Dai şi tu sigur de belea.
Ei i-am dat una, iară lui, îi dară dâţii două,
Vreo trei sau cam aşa ceva, atâta ne-ai dat nouă,
Pin' la urmă tot la tine s-au întors iar toate,
Deşi ale mele fost-au, fără doar şi poate.
Dacă pe mine sau pe ea
Ne-ar implica – cumva, cândva –
În astă chestie, el, vezi bine,
Nădejdea-o pune doar în tine.
Credinţa mea e că pe seară,
(Înainte şandăra să-i sară)
Tu între el şi noi şi ele-ai fost
O piedică, cam fără rost.
Nu-i spune lui că ei îi plăcură,
Şi pentru toată lumea – îmi jură! –
Să fie o taină mare asta!
Atâta îţi mai spun – şi basta!*

— Iată proba cea mai însemnată care ni s-a înfăţişat până acum – spuse Regele, frecându-şi mâinile – aşadar, juraţii să...

— Îi dau zece bani oricăruia dintre juraţi care e în stare să lămurească înţelesul acestei „probe” – spuse Alice. În ultimele minute crescuse atât de mare, încât nu-i mai era cătuşi de puţin teamă să-l întrerupă pe Rege. Eu cred că poezia asta n-are nici pic de înţeles. Toţi juraţii scriseră pe tăbliţe: „Ea crede că poezia asta n-are nici pic de înţeles”; dar niciunul nu încercă să lămurească înţelesul documentului.

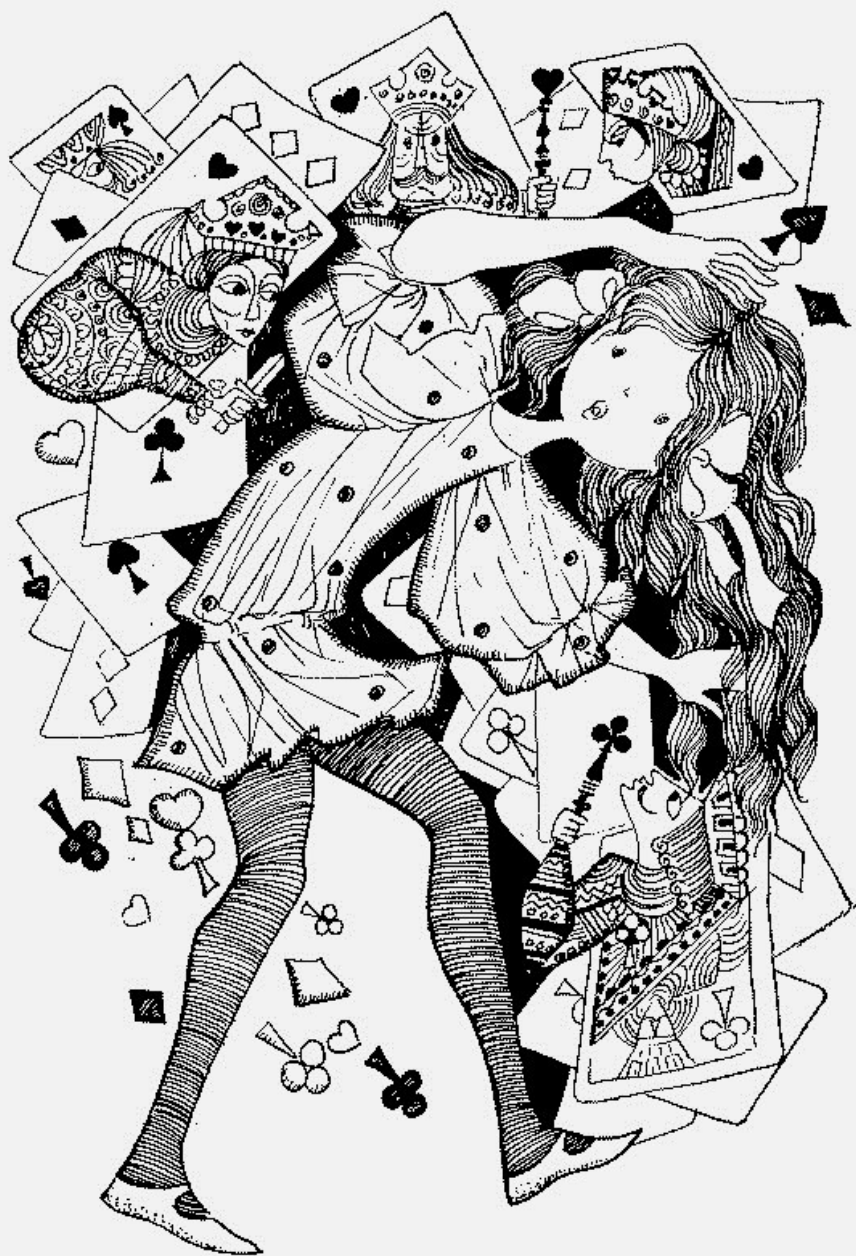
— Dacă n-are înţeles, cu atât mai bine – spuse Regele – nu trebuie să ne mai batem capul să-l căutăm... Şi totuşi, mai ştii – urmă, punând hârtia cu versurile pe genunchi şi uitându-se chiorâş la ea. Dacă stau să mă gândesc, parc-ar avea oarecare înţeles... „Spus-a că să-not n-aş şti.” Nu ştii să înoţi, nu-i aşa? adăugă îndreptându-se către Fante.

Fantele clătină din cap amărât.

— Am eu aerul că știu să înot? răspunse. (Firește că n-avea, de vreme ce era făcut cu totul și cu totul din carton.)

— Ei, până acum stăm bine – spuse Regele, apoi se apucă să mormăie pentru sine versurile: *„El vorbă le-a trimis”* – le-a trimis – a, probabil că juraților. *„De urmărește treaba ea”* – ea e bineînțeles Regina – *„Dai și tu sigur de belea”*. Păi cum nu! *„Ei i-am dat una, iară lui îi dară dâșii două”* – a, vrea să zică ce-a făcut cu turtele, se-nțelege...

— Da, dar mai departe zice: *„Până la urmă tot la tine s-au întors iar toate”* – îl întrerupse Alice.

— Firește, poftim: aicea-s! zise Regele, încântat că reușise să demonstreze ceva, arătând cu un deget turtele de pe masă. Nimic mai limpede ca asta. Și mai departe: „Înainte țăndăra să-i sară”. Nu-i așa, draga mea, că ție nu-ți sare niciodată țăndăra? Se adresează Reginei.

— Niciodată! răspunse Regina furioasă, aruncând totodată o călimară în capul Puiului de Șopârlă. (Nefericitul Bilețel renunțase să mai scrie pe tăbliță cu degetul, fiindcă se convinsese că nu lasă nicio urmă; acum însă reîncepu grăbit, folosind cerneala ce i se prelingea pe față, până se isprăvi.)

— Dacă nu-ți sare, atunci nici vorbele astea n-au sare – făcu Regele, aruncând o privire satisfăcută în juru-i.

În sală domnea mai departe liniștea.

— A fost un joc de cuvinte! strigă Regele mânios, și toată lumea se grăbi să râdă.

— Jurații să-și dea verdictul! spuse Regele, poate pentru a douăzecea oară în acea zi.

— Nu, nu! strigă Regina. Întâi condamnarea și apoi verdictul!

— Ce prostie gogonată! exclamă Alice tare. I-auzi colo: întâi să condamne și-apoi să dea verdictul!

— Ține-ți gura! răcni Regina, învinetindu-se de furie.

— Ba n-o să mi-o țin! răspunse Alice.

— Să i se taie capul! zbieră Regina.

— Cui îi pasă de voi? spuse Alice. (Între timp crescuse până la înălțimea ei deplină). Nu sunteți decât un pachet cu cărți de joc!

În clipa aceasta, toate cărțile din pachet se ridicară mai întâi în văzduh, apoi se lăsară din zbor asupra-i. Alice scoase un țipăt scurt – parte de teamă, parte de mânie – și se strădui să le înlăture, dând din brațe. Și se văzu tolănită pe mal, cu capul în poala surorii ei, care da binișor deoparte câteva frunze veștede ce fluturaseră din arbori peste fața fetei.

— Trezește-te, Alice dragă! Ce mult ai dormit! spuse sora ei.

— O, am avut un vis atât de ciudat! zise Alice, și-apoi îi povesti surorii ei, pe cât și le amintea, straniile peripeții despre care ați citit voi în această carte, iar când termină povestea, soră-sa o sărută și spuse:

– A fost, într-adevăr, un vis foarte ciudat!... Dar acum dă fuga acasă, la ceai! S-a făcut târziu.

Iar Alice se sculă în picioare și o tuli spre casă; și alergând, se tot gândea, pe bună dreptate, ce vis minunat avusese.

Sora ei, însă, rămase liniștită locului. Cu fruntea sprijinită în palmă, privea soarele asfințind și se gândea la mica Alice și la minunatele ei peripeții. Până la urmă avu și ea un fel de vis, și iată ce visă:

Mai întâi o visă pe mica Alice însăși; mâinile ei micuțe îi cuprindeau din nou genunchii, iar ochii ei strălucitori o priveau în luminile ochilor; îi auzea mlădierile glasului, vedea cum își aruncă, după obiceiul ei, capul pe spate, ca să scape de șuvițele rebele ce-i tot cădeau în ochi.

Și pe când asculta sau părea să asculte, tot locul din preajmă-i se însufleți cu straniile făpturi din visul surioarei ei.

Iarba înaltă îi foșnea la picioare, călcată în fugă de Iepurele Alb; prin eleșteul din apropiere înota, plescăind, spre mal, Șoarecele speriat. Auzea clinchetul ceștilor de ceai pe masa Iepurelui de Martie, șezând cu prietenii săi la interminabilul lor ceai, și glasul țipător al Reginei, poruncind decapitarea nefericiților ei oaspeți. Copilașul purceluș strănuta iarăși în poala Ducesei, pe când în juru-i ploua și trăsnea cu farfurii și cratițe. Iar răsuna în văzduh țipătul Grifonului, scârțâia din nou condeiul Puiului de Șopârlă, se auzeau iar glasurile înăbușite ale Cobailor – toate împletite cu îndepărtatele sughițuri de plâns ale amărâtei False Broaște Testoase.

Și tot ședea, cu ochii închiși, și mai că se credea și ea în Țara Minunilor – deși știa că n-avea decât să deschidă ochii iar, pentru ca totul să revină la cele știute – iarba să foșnească bătută de vânt și eleșteul să se înfioare din unduirea trestiei, zornăitul ceștilor de porțelan pe masa de ceai să se prefacă în clinchet de zurgălăi la gâtul oilor, iar răcnetele fioroase ale Reginei – în strigătele ciobănașului. Și strănutatul copilului, și țipătul Grifonului, și toate celelalte glasuri stranii știa că s-ar schimba în vâlmășagul de zgomote ale curții forfotinde ale fermei, iar mugetul vitelor, în depărtare, ar înlocui amarele sughițuri de plâns ale Falsei Broaște Testoase.

În cele din urmă și-o închipui pe această surioară a ei cum avea să fie cândva, când va crește mare și va fi o femeie în toată firea; și-o închipui păstrând, de-a lungul anilor maturi, aceeași inimă simplă și iubitoare ce o avea în copilărie; își închipui cum va aduna în preajmă-i alți micuți și cu poveștile ei năzdrăvane – poate chiar cu visul din Țara Minunilor – le va aprinde luminițe în ochi, și cum va lua parte la mâhnirile lor, oricât de neînsemnate, și la curatele lor bucurii, amintindu-și propria ei copilărie și fericitele zile de vară.

